PATRICIA OLNEY

Riscul lui Jade

ALCRIS

Capitolul 1

- Ai nevoie de un soţ.

Jade O'Donnell căscă gura la avocatul ei, Morris Petterson. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Căsnicia nu era pentru ea. Fusese căsătorită cu opt ani în urmă, timp de trei zile, şi se convinsese că nu merita. Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile de atunci?

- Şi rapid, adăugă Morris răscolind prin mormanul de hârtii de pe biroul lui. Data prezentării în instanţă se apropie cu paşi repezi.

- Morris, n-ai putea să joci tu rolul ăsta? spuse Jade înroşindu-se.

Morris îşi sprijini coatele pe birou, ignorând hârtiile care căzeau în toate părţile şi privind-o drept în ochi.

- Jade, te rog să fii serioasă. Eşti într-o situaţie neplăcută. Dacă te-ai căsători, ţi-ar fi mult mai uşor să câştigi custodia băiatului.

- Asta este o prostie, spuse ea, ridicându-i hârtiile de pe jos.

Era o prostie.

In viaţa ei nu mai avea loc de alte complicaţii. Ea si Lucas locuiau în California,

într-o comunitate mică, Faith, la câţiva kilometri de lacul Tahoe. împreună cu mătuşa ei, Ruth, îşi deschiseseră o patiserie, *“Cinnamon Girl”* şi erau pe punctul de a se extinde.

Morris Petterson era singurul avocat din oraş şi ea se întreba dacă făcuse bine atunci când îl angajase. Ar fi putut să se ducă până în Tahoe sau în Trukee să apeleze la serviciile altor avocaţi, dar nu-şi permitea. Morris fusese singurul pe care şi-l permisese. Şi se auzea despre el că-i plăcea să le tragă la măsea...

- Soţul meu m-a părăsit acum opt ani.

- Da, dar se pare că ar dori să obţină custodia lui Lucas. Nu te va căuta, pentru că ştie că părinţii tăi nu ţi-au lăsat nici un sfanţ. Corect?

- Corect, spuse ea, încercând să nu-şi amintească de părinţii ei.

- N-ai cont în bancă, proprietăţi, acţiuni, etcetera.

- Nimic. După ce părinţii mei au murit în accidentul de maşină, am descoperit că întreaga avere o lăsaseră pe numele lui Lucas.

- Acum doi ani ai dat faliment. Asta nu va constitui o garanţie. Nu ştiu ce şanse ai să devi succesorul

tutorelui Thornton Stevens, care pleacă în Europa. Şi cum prima alternativă a căzut... Cum îl chema?

- Allen Pearson. Da. A murit.

- Allen Pearson... Curtea va fi nevoită să decidă cui să acorde custodia.

Thornton Stevens era pritenul şi avocatul familiei. Şi toată lumea se aştepta ca ea şi fiul lui, Beau Stevens, să se căsătorească.

Toată lumea cu excepţia lui Jade.

- Mă preocupă faptul că istoria ta financiară vorbeşte destul de elocvent. Nu eşti o mamă potrivită...

- Hei! sări Jade rănită în orgoliu. Sunt o mamă foarte bună. Am avut ghinion şi am dat faliment. Asta este. Se poate întâmpla oricui. Afacerea cu patiseria creşte. încet, dar sigur. Facem mari progrese.

- Ştiu că eşti o mamă bună, oftă Morris. Dar judecătorii vor considera că nu-i poţi administra bine moştenirea lui Lucas. Căsătorindu-te, băiatul va avea un model masculin şi ceva bani în plus. Sigur, poţi contesta decizia Curţii, dar asta te va duce din nou la faliment.

- Ceea ce este prost.

- Şi eu nu te pot împrumuta. Am ajuns la fundul sacului.

- Apreciez oferta. Dar cred că îmi înţelegi frustrarea. N-am mai auzit de Rick de...

- De când ai primit scrisorile astea, după moartea părinţilor tăi, spuse Morris împingându-i în faţă nişte plicuri.

- Uite, pe asta n-o ştiam, spuse Jade apucând un plic de pe birou.

- Ar fi a cincea.

- Da.
- Nici una nu este de ameninţare, nu?
- Din păcate...
- Nu ştiu cum să te conving... Dar cum nu cunoaştem intenţiile lui Rick... Viaţa nu este dreaptă, dar nici noi nu trebuie să cedăm. Luptăm prin orice mijloace. Aş putea obţine o amânare a întâlnirii cu intermediarul, dar nu se ştie niciodată. Trebuie să fim pregătiţi. înţelegi?
- Da. Trebuie să-mi găsesc un soţ. Repede.
- Corect.
- Am încercat să dau de Rick cu ani în urmă, pentru a pune la punct toate actele. Şi când l-am găsit, n-a vrut să-mi răspundă la telefoane.

Jade simţi cum i se face rău. Poate dacă ar fi insistat mai mult... Nu-şi dăduse suficient silinţa. Era vinovată...

- Bun. Ne vom baza şi pe fatul că şi-a părăsit familia.
- Atunci, de ce toate astea?
- Curtea doreşte să vadă o familie stabilă. O mamă, dar şi un tată.

Morris avea dreptate. Rick nu era bogat, dar era lacom. Stătea în San Francisco si nu-i lua mult să ajungă rapid în California, cerându-şi drepturile.

Rick ştiuse că era însărcinată atunci când se căsătoriseră. Jumătate de oră mai târziu, la petrecere, îi spusese că poate nu făcuseră cea mai bună alegere. Nu era prea târziu să-şi dea

seama?
Fusese chiar interesant. Părinţii ei, Fuller şi Iris O'Donnell se simţiseră îngrozitor de jenaţi, sub privirile celor patru sute de invitaţi, elita din Beverly Hills şi Hollywood, alături de fiicele lor îmbrăcate în alb, care se pretindeau a fi virgine.
Toată viaţa se simţise ca o pacoste pentru părinţi şi chiar pentru Rick. De data asta nu se mai lăsa călcată în picioare.
- înţelegi, Jade?
Străduindu-se să dea la o parte temerile copilăriei care n-o părăsiseră cu totul, îşi promise să nu-şi mai permită să se simtă slabă.
Viaţa ei şi-o dedicase lui Lucas.
- Da, spuse ea, ridicându-se în picioare.
- îmi pare rău. Dar este singurul lucru pe care îl putem face. Şi mai avem doar câteva săptămâni până la înfăţişare.
- Bine, spuse ea, întrebându-se cine ar fi luat-o de nevastă într-un timp aşa de scurt.
- Poate găseşti pe cineva din oraş cu care să faci aranjamentul. Te pot însoţi, dacă vrei.

- Nu, mulţumesc, spuse ea râzând. Mă descurc.
- Foarte bine, dar poţi conta pe mine, să ştii.
Jade se străduia să nu izbucnească în plâns. De fapt
nici ea nu ştia ce să facă. Să râdă sau să plângă? Morris avea dreptate. Era un fel de afacere. Nu trebuia neapărat să se

îndrăgostească. O făcea doar pentru Lucas.
- Iţi mulţumesc că ai deschis mai devreme astăzi, pentru mine.
- Fii liniştită. Oricând. Iţi doresc noroc, spuse Morris, deschizându-i uşa.
Câteva momente mai târziu, Jade se trânti pe treptele casei de pe Main Street, unde se afla biroul lui Morris.
O dâră de sudoare îi alunecă pe spate. Dimineaţa de primăvară, deşi plăcută şi însorită, nu era chiar aşa de călduroasă. începuse să fie din ce în ce mai îngrijorată. Unde găsea ea un burlac de treabă, dornic s-o ajute?
Nu ştia de unde să pornească. Tot ce ştia era că se afla într-o mare încurcătură.
Mare de tot!
Visa din nou.
O femeie frumoasă, dezbrăcată, cu părul lung şi negru ca noaptea şi o voce îngerească.

Alerga alături de el, cu părul în vânt, pe o păşune cu iarbă verde şi miros de brazi. Nu-i vedea faţa, dar o putea auzi şoptindu-i ceva în ureche. încet, începu să-l dezbrace, lăsându-l gol şi dornic. Ştia că ea avea pielea mătăsoasă şi delicioasă ca mierea aurie.

Se prăbuşi pe pământul reavăn, trăgând-o deasupra lui, dar brusc, ea i se risipi ca o nălucă, printre degete.

Se zbătu într-o ceaţă neagră şi deasă, simţind că nu mai poate respira. Coşmarul se repeta. Auzea un ţipăt, dar nu vedea pe

nimeni. Pielea îl ardea dureros şi nu se putea mişca.

Flăcările şi fumul îl mâncau de viu.

Stropii de apă îl treziră.

Trace Banyon sări din pat, scăpând de al doilea duş cu apă rece, care venea de pe fereastra deschisă. Apucă la repezeală hainele aruncate noaptea trecută pe podeaua bine ceruită şi îşi trase pe el o pereche de pantaloni. Mintea nu i se limpezise încă, după coşmarul pe care tocmai îl avusese.

O altă rafală de apă rece îi udă de data aceasta picioarele.

- Ce naiba? strigă el prin uşa balconului său de la etajul unu. Hei, tu!

Un băieţel îl privea din grădină uimit, cu un furtun în mână. Speriat, aruncă furtunul, producând un

dezastru şi mai mare. Furtunul din care ţâşnea cu putere un jet de apă, începu să se rotească şi să se zbată ca un şarpe imens, împroşcându-l pe Trace din cap până-n picioare.

- închide naibii odată prostia aia! Acum!

Băiatul încercă să apuce speriat furtunul, dar nu
reuşi decât să se ude leoarcă.

Trace sări de la balcon direct în grădină şi închise robinetul.

- Ce naiba faci?

Băiatul îşi frământă mâinile îngrijorat şi nu spuse nimic. îl privea cu nişte ochi mari şi

verzi.

- Te-am întrebat ceva. Ce căutai cu furtunul în dreptul ferestrei mele?

- Stingeam focul.

- Poftim? Ce foc?

Băiatul arătă cu degetul spre camera lui Trace.

- Focul de acolo.

Vântul flutură perdelele de la fereastra lui Trace, amintindu-i de coşmar.

- Ce prostie! spuse el frustrat, dar văzând figura inocentă a băiatului, adăugă pe un ton mai domol: Nu este nici un foc acolo.

- Ba da. A fost.

- Copile, îţi repet. Nu era nici un foc. Şi dacă s-ar întâmpla să fie, nu te mai băga. Lasă-i pe pompieri să-şi facă treaba. Acum pleacă.

- Dar nu era nici un pompier prin preajmă. Trebuia să stingă cineva focul, insistă puştiul.

Trace îngheţă, cu inima cât un purice. Nu putea uita ţipetele de ajutor pe care le auzise în coşmarul de mai devreme. Durerea îl lovi puternic şi neaşteptat. Nu putea să uite că ratase.

Oare tatăl lui, căpitan decorat în garda de pompieri din Washington, i-ar fi iertat felul în care părăsise regimentul? Ar fi înţeles că mirosul fumului îi dădea fiori pe şira spinării? L-ar fi compătimit? L-ar fi crezut că desele lui coşmaruri erau reale? L-ar fi iertat pentru plecarea lui bruscă şi neaşteptată?

11

- Las-o baltă, spuse Trace, strângând din dinţi.

- Dar cineva trebuia s-o facă.

- Uite ce e, puştiule. Nu-mi pasă dacă arde sau nu. Pricepi? Pleacă odată.

Şi-ar fi dorit să nu fie chiar aşa de dur. Dar băieţelul îi amintea de lucruri de care nu mai voia să ştie. Era prea obosit ca să se poarte frumos cu un copil.

- îmi pare rău, spuse băiatul, dispărând după colţul casei.

Trace insipră adânc, simţind cum îl cuprinde teama. Capul îl durea îngrozitor. Petrecerea de la Ike nu-i priise. De la Ike sau de la Spike? Nu-şi mai amintea. îşi amintea doar un trofeu reprezentând un cap de cerb cu coarnele foarte lungi şi bogate şi o fată pe nume Smaranda care se atârnase de gâtul lui toată

noaptea. Smaranda sau Tamara? Nu mai conta. Oricum, n-ar fi trebuit să bea aşa de multe beri.

Al naibii puşti!

Săracul copil. Ce vină avea? îi venea să alerge după el şi să-i explice. Dar răul fusese făcut.

Se îndreptă spre casă, gândindu-se că i-ar prinde bine o aspirină, un duş fierbinte şi nişte haine uscate.

Exact în aceeaşi ordine.

- Stai puţin! strigă o femeie după el.

Acum ce mai era? Se întoarse încet şi văzu

o femeie de treizeci de ani şi un metru şaizeci.

Se îndrepta spre el cu mâinile în şolduri. Purta un costum denim şi o curea care-i sublinia linia fină a taliei.

- Poftim? întrebă el simţindu-se brusc în pericol.

Fiind luptător cu focul, ştia cum să facă faţă oamenilor şi problemelor acestora. Ţinea de natura lui să ajute oamenii. învăţase nu numai să salveze oamenii şi amintirile lor din flăcări, dar avea şi noţiuni de medicină şi psihologie.

De fapt, mai bine spus, *fusese* luptător cu focul. Renunţase de mult la cariera de pompier.

Femeia se apropie de el.

- Vreau să ştiu, cine-ţi dă dreptul să ţipi ca un nebun la băiatul meu?

învăţase să detecteze punctele fierbinţi. Şi acela era un punct fierbinte.

Femeia îşi potrivi bretonul castaniu cu ochelarii de soare. Soarele dimineţii de primăvară îi lumina profilul delicat. Ochii ei verzi îi aminteau de ochii unei pisici sălbatice. Avea oasele delicate, fragile, dând impresia că se poate frânge în orice moment.

Hotărât s-o pună la punct, spuse:

- Puştiul ăla este al tău, nu?
- Da, ţi-am mai spus. Şi *puştiul ăla* are un nume - Lucas. L-ai speriat cu ţipetele tale. Cum îndrăzneşti? jucă ea dur.
- M-a stropit la mine în casă cu furtunul.

M-a trezit din somn. Cum voiai să reacţionez?
- Cu puţin autocontrol.
Trace tăcu. Nu voia să se certe cu femeia aceea. Nu era genul lui să ţipe la femei sau la copii, dar în ultima vreme fusese destul de stresat. Nu suporta să mai fie călcat pe nervi. Şi puştiul chiar îl enervase.
- Copilul tău trebuie controlat, madam!
- Ba tu să-ţi controlezi temperamentul! Are doar şapte ani! Visează să devină pompier. Ce ai cu el?
- Las-o baltă, murmură Trace şi se întoarse cu spatele.
îl cuprinse ameţeala. Când se va învăţa că băutura nu-i va rezolva niciodată problemele? Cicatricele arsurilor de pe spate nu dispăreau. Şi nici coşmarurile. Băutura nu-i învia nici pe femeie şi nici pe copil. Nu reuşise s-o aducă înapoi nici pe Valerie.

Nu că şi-ar fi dorit-o înapoi. Viaţa lui era mai puţin complicată aşa.
Valerie îi spusese clar că nu voia să se lege de un bărbat care nu ştia când şi dacă mai venea acasă de la serviciu. Nu se putea baza pe un bărbat cu trupul şi sufletul rănit.
Avusese decenţa să-i înapoieze inelul de logodnă. într-un fel îi alinase durerile care îi măcinau trupul şi inima în spitalul de arşi din Seattle.
- Poate are ceva mai bun de făcut în viaţă, murmură Trace.
- Ce vrei să spui? întrebă femeia

prinzându-l de braţ.
Avea o mână fragilă, dar o strânsoare fermă. Mişcarea îl surprinse şi din instinct se trase înapoi. Nu-i scăpase în schimb fineţea mâinii ei.
- Meseria de pompier nu este chiar aşa de frumoasă şi glorioasă precum pare, spuse el, amintindu-şi flăcările galbene şi fumul negru.
Era un infern.
- Nu este deloc eroic. Ţine minte. Nu merită.
- Vorbeşti de parcă ai şti despre ce este vorba.
Femeia îi vorbise pe un ton schimbat, mult mai
calm. Uitase de cearta lor. Privirile li se întâlniră o clipă.
- Nu mă cunoşti, spuse Trace. Nu încerca să mă înţelegi. Las-o baltă.

- Ce-i cu tine?
- Ce-i cu...
Trace se opri, nemaiînţelegând nimic. Fusese trezit în cel mai dur mod posibil şi femeia aceasta, jumătate de buletin, avea tupeul să mai spună că el era de vină.
Trace ridică ostenit din umeri şi spuse:
- Femeie, eşti nebună! Nu-mi pasă de motivele tale. Am fost trezit din somn, pricepi?
- N-ai avut nici un motiv ca să ţipi la băiatul meu, atacă ea din nou.
- Aş ţipa la oricine mi-ar face acelaşi lucru

- copil, bătrân, alb sau negru. N-are nici o scuză că este copil. Ba chiar cu atât mai mult, ar trebui să fie mai cuviincios.

- Eşti o persoană nesuferită şi fără inimă, spuse ea cu ochii sclipind de mânie.

Trace se apropie, dar ea se retrase ca şi cum ar fi fost ciumat. Era sigur că-i văzuse cicatricele de pe spate. Dar nu i le văzuse pe cele de pe suflet.

- Sigur. Asta pentru că am fost trezit de un jet de apă rece ca gheaţa.

- Sunt surprinsă că Sue a permis unui om fără suflet ca tine să stea aici. De obicei judecă bine oamenii şi îi selectează pe criterii bine stabilite.

- Serios? zâmbi el răutăcios.

- Bine, să spunem că Lucas a greşit, conveni ea pe un ton mai blând. îi pare rău. Ţi-a cerut scuze? Dacă nu, îmi cer eu scuze în locul lui.

- Nu te deranja.

- Eşti foarte nepoliticos. Nu-mi vine să cred.

Trace o privi surprinsă. Cum putea o fiinţă aşa de

delicată să fie atât de feroce şi hotărâtă?

Trace putea face faţă violenţei. Dar femeia aceea vorbise despre copilul ei cu atâta dragoste şi delicateţe, încât se simţise dezarmat.

La naiba! Nu-i plăcea să fie vulnerabil. îl dezavantaja. Voia doar să fie lăsat în pace.

O privi din nou. Femeia părea din nou gata de

luptă. Era ca o leoaică ce-şi apăra puiul.
Da, era o felină sălbatică de care trebuia să se ferească. Şi lui nu-i plăcea să se zgârie.
- Iartă-mă, spuse el acru. Mă duc să mă usuc.
Ar fi trebuit să-l lase lat. Ar fi trebuit să-l pună la punct şi să plece lăsându-l cu gura căscată. Dar n-o făcuse.
Câteva ore mai târziu opri camioneta de livrări în faţa patiseriei.
- Doamne, ce dimineaţă ciudată! oftă ea, lăsându-şi capul pe volan.
Problemele cu Rick, faptul că nu reuşise să facă faţă unui străin, faptul că trebuia să-şi găsească repede un

soţ, o făceau să-şi dea seama că nimic nu se schimbase. încrederea în sine era sub nivelul mării.

Era slabă.

Fusese slabă în raporturile cu părinţii, aunci când aceştia îi dictaseră cum ar fi trebuit să-şi trăiască viaţa şi cum să se poarte în societate.

Dacă ar fi văzut-o acum, cu părul vâlvoi, cu blugii aceia rupţi şi apucăturile de menajeră, ar fi înnebunit!

Slabă fusese şi faţă de Rick, atunci când îi tolerase comportamentul faţă de ea.

Când descoperise că rămăsese însărcinată, hotărâseră că singura soluţie era căsătoria. Aşa n-ar fi căzut în dizgraţia familiei. Cel puţin aşa crezuse. Dar când divorţase, părinţii ei se

dovediseră foarte dezamăgiţi de felul în care evoluaseră lucrurile. Şi asta din cauza ei, bineînţeles.

Pentru a evita alte neplăceri, părinţii ei hotărâseră ca ea să locuiască împreună cu mătuşa Ruth, până se năştea copilul, ca apoi să-l dea spre adopţie. Abia după aceea avea voie să se întoarcă acasă. Fuller şi Iris O'Donnell nu-şi permiteau să-şi strice reputaţia.

Jade deschise ochii şi observă că îi tremurau mâinile.

Făcuse tot ce-şi doriseră părinţii ei. Singurul compromis fusese acela că-şi păstrase copilul şi nu se reîntorsese acasă.

Jade coborî din camionetă. îl lăsase pe Lucas la unul din prietenii lui, livrase comenzile clienţilor, dar starea de spirit tot nu i se schimbase. Şi acum descoperea că intrarea îi era blocată de un camion mare.

Intră încruntată în patiserie. De obicei clienţii parcau chiar în faţa patiseriei. Proprietarul camionului trebuia să se întoarcă repede. Mirosul divin de scorţişoară, vanilie şi alte condimente dulci şi familiare îi gâdilă nările. O auzi pe mătuşa Ruth discutând cu o voce de bărbat cunoscută.

Mătuşa Ruth apăru cu o faţă roşie şi zâmbitoare.

- Problemele noastre şi-au găsit în sfârşit rezolvare, spuse ea respirând agitat.
- Perfect, pentru că sunt într-o stare de

nervi... Am avut o dimineaţă groaznică. M-am întâlnit cu Morris şi mi-a comunicat ceva ce n-o să-ţi vină să crezi. Şi apoi m-am certat cu un tip care ţipa la Lucas pentru că...

- Jade, cine a ţipat la Lucas?

- Un tip nesuferit. Nu ştiu cine este. Stă la Sue, dar nu l-am mai văzut până acum.

- Hai în spate să-mi povesteşti.

- Nu... Nu vreau să te deranjez cu problemele mele. Mai târziu...

- Bine, dragă.

- Acum trebuie să ştiu cine este proprietarul camionului care-mi blochează intrarea. Trebuie să aduc tăvile înăuntru.

- Sunt sigură că o să-şi mute camionul. Este o persoană deosebită, spuse Ruth cu entuziasm.

- Cine?

- Proprietarul.

- Mătuşă...

- Nu-mi vine să cred că vrea să lucreze pentru noi. Este bărbatul despre care vorbeşte toată suflarea femeiască din Faith. Este tentaţia în persoană. Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânără...

- Mătuşă... Ce tot spui?

- îţi povestesc despre noul nostru antreprenor.

- Ai găsit pe cineva care să repare dezastrul lăsat de Spencer Towns după ce l-am concediat?

- Dar nu l-am concediat. A plecat singur.

Se temea că nu-l vom plăti.

- Ştiu, dar nu pot să cred. Vrei să spui că ai găsit un antreprenor? Nu-mi vine să cred.

- Nici mie nu mi-a venit să cred, aşa că l-am angajat pe loc. Şi în plus, a acceptat să-l plătim în rate, până ne mai punem pe picioare.

- Glumeşti?

- Nu. Nu glumesc deloc. Şi are referinţe bune. Am verificat. Este de vis. Ţi-am spus că arată superb?

- îl iert pentru locul de parcare. E timpul să mă bucur şi eu de ceva pe ziua de azi. Vreau să-l cunosc pe noul nostru antreprenor. Unde este?

- Este în spate. Verifică scheletul lăsat de Spencer, spuse Ruth, conducând-o pe Jade prin bucătărie, în spatele construcţiei.

- Şi mi-a spus că majoritatea lucrării trebuie refăcută. Noroc că poate salva materialele.

- Cum îl cheamă?

- Trace Banyon.

- Vărul lui Sue?

- Ah, da, am uitat să-ţi spun. Este din Seattle.

- Mi-a spus mie Sue săptămâna trecută că trebuie să sosească vărul ei, Trace Banyon. Am înţeles că se stabileşte aici. Dar n-am aflat mai multe.

- Da. A lucrat o vreme ca pompier şi acum lucrează ca antreprenor.

Pompier? Nu, nu era posibil. Nu putea să fie

el. Bărbatul cu care se certase dimineaţa o sfătuise că meseria de pompier nu era o alegere fericită pentru fiul ei. De unde putea el să ştie dacă nu avea antecedente? Şi stătea la Sue... Şi cicatricele de pe spate...
înainte s-o mai poată întreba ceva pe mătuşa ei, dădu nas în nas cu un bărbat înalt, care o prinse în braţe pentru a o feri de impact.

- Tu!
- Tu!

Capitolul 2

Trace se angajase la mătuşa Ruth, încercând să scape de coşmaruri prin muncă.

Muşchii arşi de soare îl dureau de atâta efort, dar nu se lăsa. Ca pompier, trecuse prin multe situaţii dure, fusese nevoit să transporte diverse obiecte sau persoane contra-cronometru. Munca sub stres era la fel de grea ca şi cea continuă. Pentru că asta făcea. încerca să muncească până la limita puterilor, cărând cu spatele saci de ciment şi amestecând betonul sub soarele nemilos.

Se bucura s-o ajute pe Ruth. Spencer Towns lăsase în urma lui un adevărat dezastru. Noroc că mai putea salva lemnul schelăriei.

Văzând o mişcare cu coada ochiului, se încruntă. Nu. Nu din nou.

- Lucas? Tu eşti?

Băiatul cu părul auriu se iţi de după colţ. îi surâse, dornic să fie invitat în sanctuar,

oprindu-se un pic pentru a-şi scărpina o muşcătură de ţânţar de pe picior.
Trace simţea că lui Lucas îi era frică de el, dar în acelaşi timp, părea să-l placă.
- Ţi-am mai spus, Lucas, zise el, scoţându-şi mănuşile de lucru. Nu mai veni aici când muncesc. Este periculos.
Luă un pahar de limonadă pregătit mai devreme de Ruth şi bău câteva înghiţituri zdravene.
- Mama ta ştie unde eşti?
Desenând ceva cu vârful tenisului în praf, Lucas scutură din cap în semn că nu.
Privindu-l pe Lucas îşi amintea de copilăria lui. De patru zile de când lucra la mătuşa Ruth, copilul părea dornic să-l cunoască mai bine. Şi pe el nu-l lăsa inima să-l respingă.
- Voiam să ştiu, cum ai devenit aşa de puternic? întrebă Lucas cu privirea în pământ.
- Puternic? în ce sens? întrebă el.
Băiatul nu se referea la psihicul lui. Faptul că fusese pompier nu dovedea nimic.
- Păi... am grijă de mine, încercă el să-i explice. Mănânc toate legumele, chestii de genul ăsta...
Trace apucă mânuţele mici şi calde ale băiatului. Simţi brusc o emoţie protectoare crescând în el.
închise ochii îndurerat. Lucas îi amintea de băiatul mort în flăcări.

- Lucas, spuse el privind în ochii verzi ai copilului, moşteniţi de la mama lui, în primul rând este important să fii o persoană cumsecade. Mă bucur că ai înţeles de ce am

fost supărat pe tine în dimineaţa aceea.
- Mama şi mătuşa Ruth mi-au spus că este bine să nu mă supăr.
- Ti-au dat un sfat bun. Dar un om este puternic atunci când recunoaşte că a greşit.
Lucas îl privi gândindu-se la toate năzdrăvăniile lui.
- Mă bucur că mi-ai acceptat scuzele şi că nu mai eşti supărat pe mine, spuse Trace.
Lucas se legănă de pe un picior pe altul, neliniştit.
- Ei, poate că nu m-ai iertat de tot, râse Trace. Eu trebuie să mă întorc la lucru. Vrei să-mi dai mănuşile, te rog?
Lucas îl privi nesigur.
- Fii liniştit. Poţi intra. Dar ai grijă pe ce calci.
- Eşti puternic pentru că ai fost pompier? îl întrebă Lucas, îndreptându-se spre cutia cu unelte.
întrebarea neaşteptată îl prinse pe Trace nepregătit.
Se întoarse brusc spre băiat, lovind paharul cu limonadă, care zbură prin aer. încercând să-l prindă, Trace se tăie în cioburi. Durerea arzătoare îi tăie răsuflarea.
înjurând în bărbie, Trace îşi scoase două cioburi mari din mână. Al treilea însă, nu se lăsă scos. Sângele începu să-i şiroiască din rană.
Lucas înlemni.

- O chem pe mama!
Şi fugi.
- Nu! Lucas, stai puţin! Nu este nevoie,

spuse Trace, dar Lucas nu-l mai auzi.
Căută în cutia cu unelte un cleşte mare şi se pregăti să se opereze singur.
- Te-ai rănit?
Trace se întoarse spre Jade, care îl privea cu ochi mari, îngrijoraţi.
Era îmbrăcată în blugi şi o cămşă. Pe deasupra avea un şorţ. Era plină de făină, din cap până-n picioare. Lumina caldă a dimineţii o învăluia într-o aură strălucitoare. Dacă Trace s-ar fi aflat în rai, atunci ea ar fi fost un înger.
- Vai! şopti ea, văzându-i sângele de pe mână. Eşti rănit.
Jade se apropie de el, mirosind dulce a scorţişoară
şi a vanilie. Picături de sudoare alunecau de-a lungul obrazului lui Trace. Mâna îi ardea de durere.
Nu era înţelept.
Nu fusese înţelept să accepte slujba, deşi avea nevoie de bani. Prezenţa lui Jade nu îi uşura situaţia.
Ceva îi spunea să stea cât mai departe de Jade şi fiul ei. Dar privind-o, o găsi irezistibilă şi sinceră. Avea nişte ochi care se potriveau cu numele şi un băiat care i se lipea de inimă.
Respiră adânc, încercând să se convingă că reacţiile lui se datorau ciobului din mână şi nu faptului că Jade era aşa de frumoasă.

Jade examina rana, simţind privirile lui Trace aţintite asupra ei.
- Cum s-a întâmplat? întrebă ea, atentă să nu-i provoace dureri.

- Am spart paharul cu limonadă şi am încercat să-l prind.
Jade îi luă cleştele din mână şi îl privi mai atent. Părea genul de bărbat obişnuit cu munca grea. Prima oară când îl întâlnise la patiserie, mai bine spus când se împiedicase de el, o strânsese în braţe cu forţă dar şi cu atenţie.
- Nu-mi pari chiar aşa de neîndemânatic. îşi plimbă privirile peste el cât mai discret. Avea trupul şi graţia unui atlet bine întreţinut. Umerii lui laţi erau încordaţi sub tricoul mulat. Pielea îi era arsă de soare, dându-i un aer exotic.
Simţi în nări mirosul lui de after-shave amestecat cu un iz de transpiraţie şi de lemn uscat. Părul îi ajungea până la gulerul tricoului.
Bărbatul acela avea nevoie de un tuns şi un bărbierit.
- Iar a venit Lucas să te deranjeze? întrebă ea, încercând să nu se holbeze prea tare la ochii lui albaştri.
- Lucas?
- I-am spus să te lase în pace.
- Nu te supăra pe el. Nu mă deranjează. Dacă sunt aici, poate să vină. Nu vreau să păţească ceva.

Jade încercă să ignore senzaţia ciudată pe care o avea în prezenţa acelui bărbat. Era ceva copleşitor. I se părea că o strâng pereţii.
- Da, eşti un exemplu bun. Am încredere să-mi las fiul cu tine.
Trace râse încet, dar brusc, se strâmbă de

durere.
- Te doare?
- Nu-i nimic, spuse el. îţi promit că nu i se va întâmpla nimic lui Lucas atâta timp cât sunt în preajmă.
Cuvintele lui liniştitoare păreau sincere. Voia să-i mulţumească, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură.
- Trebuie să aduc o trusă de prim-ajutor, spuse el. Am una în camion.
- Nu este nevoie. Avem şi noi una, în bucătărie.
Concentrându-se la ciobul care se încăpăţâna să nu
iasă, Jade se hotărî să nu-l mai privească în ochi.
- Mă descurc, lasă... spuse el.
- Te descurci? întrebă ea, privindu-l.
Trace îi zâmbi fermecător.
Mătuşa Ruth vorbise cu toţi clienţii despre noul lor angajat, încântată de farmecul lui irezistibil. Jade considerase că exagera, dar stând aşa de aproape de el, îi dădu dreptate. Trace era un bărbat atrăgător.
De câteva zile încercase să-l evite, dar nu reuşise. Şi cum ar fi putut s-o facă dacă lucrau zilnic atât de aproape?
Oriunde se ducea, el era acolo, privind-o cu ochii aceia profunzi şi albaştri. Nu se plângea niciodată. Zâmbea de două, trei ori şi pleca înapoi la lucru.

Trebuia să recunoască. Era bine făcut. Avea nişte ochi cărora nu le scăpa nimic şi o gură senzuală care ar fi făcut fericită orice femeie.

Era un bărbat periculos. Şi acum, stând atât de aproape de el, îi simţea căldura trupului, îi inhala aroma unică şi simţea că nu se mai poate stăpâni.

- Stai linişitită, Jade. Nu este cazul să-ţi faci probleme. Mă descurc. Am mai făcut aşa ceva. Sunt antrenat pentru urgenţe.

- Fii liniştit tu. Umpli podeaua de sânge, nu vezi?

- Mereu faci aşa?

- Ce vrei să spui?

- Mereu salvezi oamenii?

- Ei, nu chiar, zâmbi ea. Dar te-ai accidentat la locul de muncă oferit de mine. Nu vreau să mă dai în judecată, glumi Jade, extrăgându-i ciobul.

- Au!

- Iartă-mă. Te-a durut rău? întrebă ea, îndepărtându-se de căldura lui ameţitoare.

- Da, m-a cam durut, dar voi supravieţi, glumi el.

- Bun, spuse ea, îndreptându-se spre uşă. Antiseptic găseşti în trusa de prim ajutor din bucătărie. Ar fi bine să-ţi pui un bandaj, ca să nu te infectezi.

- Bine. Mulţumesc.

- Mătuşa Ruth a gătit prânzul şi te roagă să vii la masă.

Trace îi zâmbi sexy, dezvelindu-şi două rânduri de dinţi albi pe care ea nu apucase să-i remarce.

- Mulţumeşte-i din partea mea, spuse el, legându-şi mâna cu un bandaj, o să vin imediat.

- Eu... nu pot să mănânc împreună cu voi. Sunt ocupată. I-am spus deja mătuşii că am alte planuri.
- îmi pare rău.

Jade îşi făcu curaj şi întrebă:

- Te superi dacă te întrebi de ce ai acceptat slujba asta?

Luminiţele din ochii lui păliră.

- Aveam nevoie de bani.

Cine nu avea nevoie? Pe biroul ei o aştepta un teanc de facturi în creştere.

- Am găsit o proprietate de vânzare, lângă lac, explică el. Mi-ar plăcea s-o cumpăr. Este a lui Stan Dryer. Sunt sigur că-l cunoşti.
- Da.

Jade ştia şi despre ce proprietate anume vorbea. Stan o proiectase singur pentru nevasta lui, Effie. Dar după ce aceasta murise în urmă cu un an, o pusese în vânzare.

Deşi nu era foarte mare, căsuţa oferea o privelişte minunată asupra lacului Tahoe. Peisajul era format din pini şi brazi înalţi. Jade privise adeseori căsuţa cu plăcere, atunci când pleca în mici excursii cu Lucas, de-a lungul lacului.

- Când mătuşa ta m-a întrebat dacă m-ar interesa slujba, continuă Trace, n-am putut s-o refuz. A reuşit să mă convingă, presupun.

- Părea chiar aşa de disperată?
- Nu. Chiar aveam nevoie de o slujbă.

Jade se simţi prost. De ce îi pusese acea întrebare? Cu cât ştia mai puţine despre el, cu atât era mai bine. Cu toţii aveau probleme şi conştientizarea faptului că şi el era într-o

situaţie oarecum disperată, crea o legătură între ei. Legătură? Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea nevoie de nimic de la el, decât să le termine proiectul.

- Patiseria este şi afacerea ta, nu?
- Da. Am un mic procent. Dar mătuşa Ruth are ultimul cuvânt în luarea deciziilor. Uneori nu sunt total de acord cu ea...
- Ca de exemplu atunci când m-a angajat.

Jade tăcu.

- Uite, spuse el, ştiu că am început prost, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, îţi spun. îmi pare rău că am ţipat la tine şi la Lucas în dimineaţa aceea. Eram mahmur. Cu o seară înainte băusem mai multe beri decât ar fi trebuit.
- Nu-i nimic. Hai să uităm asta, spuse ea, simţind cum i se încălzeşte inima în faţa sincerităţii lui.
- I-am cerut iertare şi lui Lucas.
- Ştiu. Mi-a spus.

Jade îl surprinsese pe Lucas de câteva ori privindu-l atent pe Trace. Chiar şi mătuşa Ruth observase interesul nepotului său faţă de Trace. Era de acord că acel copil avea nevoie de un model masculin.

Jade îşi aminti sfatul lui Morris. Trebuia să se căsătorească pentru a obţine custodia lui Lucas. Oare ce părere ar avea Trace despre asta?

- Aveai tot deptul să te iei de mine în dimineaţa aceea, spuse Trace. îmi cer iertare pentru comorta- mentul meu.

Jade îşI strânse braţele la piept, parcă

dorind să se protejeze de glasul lui blând şi de privirea lui prietenoasă.

- Du-te la masă, spuse ea plecând. Se răceşte mâncarea.

Trace inspiră aroma de scorţişoară şi cafea proaspăt prăjită.

Era surprins cât de dezamăgit se simţise cu o zi înainte, când Jade plecase, fără să ia prânzul cu ei. Şi apoi n-o mai văzuse toată ziua.

Era surprins de senzaţiile neaşteptate pe care le simţea în apropierea ei. De un an de zile de luptă cu durerea şi vinovăţia nu mai trecuse prin asemenea experienţe. Jade îl intriga.

Mătuşa Ruth, vorbăreaţă ca de obicei, îi povestise în timpul prânzului despre Jade că era considerată la fel ca şi ea, oaia neagră a familiei O'Donnell. Şi când el o întrebase de ce, mătuşa evitase răspunsul, explicându-i evaziv faptul că nici Jade şi nici ea nu erau chiar aşa de convenţionale cum fuseseră părinţii ei.

Trace realizase şi singur asta. Aruncând numai o privire mătuşii Ruth, cu părul ei roşu, rochiile ei înflorate, accesoriile în exces şi firea ei expansivă, îşi dădea seama că nu se potrivea într-o societate conservatoare. Arăta ca o artistă nonconformistă.

îi lipseau însă toate informaţiile. Dar tot ce mai află în după-amiaza aceea fu că Lucas era singurul moştenitor al clanului O'Donnell.

Află că Fuller şi Iris O'Donnell muriseră în urmă cu un an într-un accident de maşină.

Dar de ce oare nu-i lăsaseră nimic lui Jade?

La fel de interesant era şi faptul că Jade nu se plângea de lipsa banilor. Admira acest lucru la ea. Valerie nu fusese aşa.

Coborî din camera lui pe hol, spre bucătărie. La un moment dat auzi nişte voci familiare.

Intră în bucătăria galbenă şi luminoasă a lui Sue şi zâmbi.

Jade stătea lângă chiuvetă cu o ceaşcă de cafea în mână. Sperase s-o găsească acolo.

Razele soarelui îi luminau faţa şi părul, făcând-o să apară strălucitoare. Privirea ei de smarald se întâlni cu a lui, lăsând loc imaginaţiei. Un moment i se păru că vede o sclipire de pasiune. Parcă şi răsuflarea i se schimbase în momentul în care intrase el.

Jade îşi ridică bărbia, luându-şi privirile de la el. Trace o privi lung, observându-i linia fină a buzelor.

Oare erau chiar aşa de dornice precum păreau? Putea să pună pariu că avea dreptate.

- ‘Neaţa, vere, spuse Sue, întinzându-i o ceaşcă plină cu cafea şi aplecându-se să deschidă cuptorul.

- Bună dimineaţa, spuse el, privind spre Jade şi surprinzând la ea o privire interesată.

Jade îşi muşcă buza şi se înroşi uşor. Nu reuşea să-şi deghizeze prea bine sentimentele.

Sue deschise robinetul şi spuse:

- Avem brioşe cu scorţişoară, chec cu cafea şi jeleu de piersici.

- Excelent, spuse Trace.

Sue se întoarse spre Jade şi continuă

conversaţia întreruptă:

- Mai ieşi cu el, sau nu? întrebă ea, spălând nişte vase. Ţine la tine, ştii?

- Nu, nu ştiam. Cum să ţină la mine? Abia dacă ne-am întâlnit de două ori.

Trace o privi atent. Jade părea foarte uimită.

- Mama mi-a spus să nu ies niciodată că băieţi cu care mi-ar fi ruşine să mă mărit. Tu ce zici? Te-ai mărita cu el?

- Sue! Ne ştim de o săptămână!

- Şi?

- Nu ştiu. Poate...

Trace răsuci nervos ceaşca de cafea în mână.

- Te întâlneşti cu un bărbat de o săptămână şi vorbeşti de căsătorie? îşi întrebă el verişoara.

- Da, de ce nu? râse Sue.

- Dar o săptămână...

- Vorbesc şi eu, ce? Oraşul nostru nu este chiar aşa de mic. Nu ne aruncăm chiar pe primul venit care poartă pantaloni, dar...

- Ştiu şi eu?

- Cindy Miller şi Tamara Wilkes sunt singurele femei disponibile.

- Grozav!

Deci Tamara o chema pe fata care se atârnase de gâtul lui la barul lui Ike sau al lui Spike. Sue îi explică lui Jade:

- Ştii, nici n-a venit bine şi a cucerit câteva inimi. Fetele spun că are un funduleţ drăguţ. El şi fratele meu Jake sunt singurii din familie care fac furori când apar.

- N-o asculta, Jade. Sunt un burlac convins. Şi nimic nu-mi va schimba părerea.
- Pe naiba, spuse Sue. Aşa spun toţi. N-ai găsit încă femeia care să te pună la punct, asta e!
- Mă rog, asta rămâne de văzut. Dar, mă întrebam, cine este bărbatul care i-a atras atenţia lui Jade? Pare foarte prinsă cu munca ei la patiserie. Mi se pare că nu mai are ochi pentru altceva.

Jade îşi puse ceaşca în chiuvetă şi spuse:

- Nu ştiu de ce te-ar interesa pe tine. Dar dacă eşti curios, este vorba de Kit Moreland. Şi nu este nimic serios. M-a invitat de două ori la o cafea.

- Kit Moreland? Proprietarul magazinului de piese de schimb?
- Da, el.
- Nu este cam bătrân pentru tine? întrebă Trace simţind o urmă de gelozie.
- Nu, atacă Jade cu mâinile în şolduri şi aruncându-i o privire intensă, verde.

Trace îi evită săgeţile ochilor. De fiecare dată când se priveau ochi în ochi, se simţea vulnerabil.

- Şi? Câţi ani are, mă rog? Mie îmi pare de cel puţin cincizeci de ani!

Surprins de propria reacţie, Trace îşi spuse că nu avea de ce să-l intereseze pe el cu cine se întâlnea Jade.

- Nu este treaba ta, spuse ea luându-şi tăvile şi îndreptându-se spre uşa din spate.
- Hei, Jade! sări Trace. Unde te duci? La patiserie?

- Da, de ce?
- Ia-mă şi pe mine.
- Ai şi tu maşină.
- Da, dar mi s-a rupt lanţul de distribuţie. Trebuie să mă duc la magazinul lui Kit să-mi cumpăr unul şi până atunci...
- Şi crezi că o să te salvez aşa, de fiecare dată?

Trace putea să pună pariu că o văzuse zâmbind. Dar
Jade se întoarse cu spatele şi spuse:
- Faci cum vrei, dar să ştii că eu plec acum.

Şi Jade dispăru înainte ca Trace să apuce să-i mulţumească.

Trace luă ultima înghiţitură de cafea şi îi dădu ceaşca lui Sue.
- Am spus ceva greşit?

Sue îşi şterse mâinile cu un prosop galben.
- Devine sensibilă atunci când vorbeşti de întâlnirile ei. N-a mai ieşit cu nimeni de când a părăsit-o soţul ei.
- De ce a părăsit-o?
- E o poveste lungă. Ideea este că tipul era un nemernic. Şi acum se bate cu ea pentru custodia lui Lucas.
- Serios? Mătuşa Ruth nu mi-a povestit despre asta.
- Şi asta nu-i tot, spuse Sue, auzind-o pe Jade pornind motorul. Avocatul ei a sfătuit-o să-şi creeze un cămin stabil.
- Adică?
- Adică să-şi găsească repede un soţ.
- Şi Kit este răspunsul? întrebă el, neîncrezător.

Nu-i plăcea asta. Când o întrebase pe Jade despre
Kit Moreland, ochii ei se întunecaseră. Era evident că nu-i convenea situaţia.

- Şi Lucas? întrebă el. Cred că îi este greu să treacă prin toate astea.
- Nu ştiu ce alternative mai are Jade. îşi iubeşte băiatul mai mult decât îţi închipui. Ar fi în stare de orice pentru el.
- Chiar să se mărite cu un tip la care nu ţine?
- Da. Chiar şi asta.

Capitolul 3

- Bună.

A doua zi, Jade tresări plăcut surprinsă de vocea care o întâmpină din uşă. O căuta pe Sue.
Trace stătea în camera de zi pe o canapea largă, în faţa şemineului de piatră.
Jade privi scara enormă de lemn care ducea la etaj şi sufrageria care se vedea prin uşile de sticlă mari, franţuzeşti.
Erau singuri.
O briză caldă deschise geamurile, aducând cu ea mirosul grătarului şi râsetele de la picnicul care avea loc în grădină, lângă lac.

- N-ar trebui să fim singuri, surâse Trace. Oaspeţii lui Sue ar putea să scoată vorbe...
- Serios? spuse Jade, sprijinindu-se de uşă. Şi ce ar putea spune?
- Că suntem amanţi.

Trace era îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tri-

cou negru. Plecase mai devreme în ziua aceea de la patiserie şi avusese timp să facă duş, să se bărbierească şi să se schimbe. Arăta proaspăt.

- Glumeam, spuse el.

- Sue mi-a spus că se întoarce de la Timber Cove în jur de ora şase. Ai văzut-o? Trebuie să mergem la film.

- Timber Cove? întrebă el, luând un măr sănătos dintr-un coş de pe masă.

Jade îl privi ştergând mărul cu degetele lui puternice şi scoţând din buzunar un briceag. Se întrebă ce senzaţie i-ar fi dat acele mâini, dacă i-ar fi făcut un masaj? Ar fi eliberat-o de griji şi de probleme?

- Am uitat că eşti nou venit în oraş. Timber Cove este spălătoria automată din Faith.

- Ah! spuse el, începând să taie mărul în felii. Nu. Sue n-a venit.

împotriva voinţei, Jade îl privi mâncând mărul. Imaginaţia începu să-i lucreze şi îşi închipui ce ar mai face Trace cu gura aceea senzuală. Niciodată nu avusese asemenea fantezii cu vreun bărbat.

Şi se înfurie pe ea însăşi.

Fiind aşa de atrăgător, Trace nu era genul de bărbat care să se lege într-o căsnicie. Nu. Lucas se ataşase de el, dar el nu era bărbatul potrivit.

Era problematic cu Lucas. Unde să găsească ea un bărbat care să-l iubească pe Lucas şi pe care Lucas să-l iubească? Şi asta fără să-i afecteze băiatul, atunci când aveau să se despartă.

- Atunci eu plec, spuse ea. Vin mai târziu.
- De ce n-o aştepţi aici? Mai este un sfert de oră, spuse el, privind ceasul. Sue trebuie să apară. Ţine-mi companie.

Jade îl privi zâmbindu-i. Dacă ar fi stat, ar fi fost periculos din punct de vedere emoţional. Recunoştea faptul că se simţea atrasă de el. Dar vocea lui caldă o făcu să creadă că ar putea s-o înţeleagă şi s-o ajute.

Se străduí să se concentreze. Ce prostie! Era chiar aşa de naivă încât să creadă că ar putea s-o ajute un străin? El nu-i dorea decât compania. Dacă semăna cu Rick, Trace i-ar fi râs în nas dacă şi-ar fi dat seama ce gândeşte.

- Dar sunt o mulţime de oameni afară, spuse ea. De ce nu te duci şi tu pe malul apei? Este o privelişte minunată. Soarele apune chiar deasupra vârfurilor pinilor.
- Pari o fire romantică, Jade O'Donnell, spuse Trace apropiindu-se de ea.

Vocea şi apropierea lui îi topiră inima.

- Eşti romantică? întrebă el, lăsând mărul început pe masă.
- Nu ştiu. N-am avut ocazia să aflu.
- Păcat, murmură el.

Vocea lui o încălzi ca un şal de caşmir. Deschise uşa, hotărâtă să plece. Cu experienţa celor douăzeci şi opt de ani ai ei, Jade ştia că Trace reprezenta un pericol căruia nu putea să-i facă faţă.

încet, Trace se apropie mai mult de ea şi închise uşa, obligând-o să intre. îi puse mâna

pe spate şi o conduse uşor spre canapea. Atingerea lui era blândă, dar puternică. Puternică şi fierbinte. O putea simţi foarte bine prin tricoul subţire de bumbac.
Trace se aşeză pe canapea.
- Invitaţii tocmai iau cina, spuse ea. Tu de ce nu te duci acolo? Ştiu că bucătarul lui Sue găteşte bine.
- E prea aglomerat pentru gustul meu.
- Eşti un singuratic? întrebă ea, gândindu-se ce îl adusese la Faith.
îşi aminti cicatricele de pe spatele lui.
- Cred că sunt indiscretă, spuse ea. Uită că te-am întrebat.
- Nu. Nu mă deranjează. în general nu sunt un singuratic, dar acum am nevoie de linişte, pentru a mă gândi la problemele mele.
- La afaceri?
Era absurd. De ce îl întreba asta? Nu intenţiona să se apropie de nici un bărbat, cu excepţia celor care puteau s-o ia de nevastă şi să-i rezolve problemele. Un bărbat ca Trace Banyon n-ar putea fi niciodată atras de o femeie ca ea, mai ales printre atâtea tentaţii câte erau în Faith.
- Da, răspunse el, simţind cum o minte.
- Ce-ţi face mâna?
- Bine, spuse el, privindu-şi bandajul. Ai talent.
- Cum adică?
- Mi-ai scos ciobul ca o profesionistă.
Trace se foi pe canapea împrăştiind mirosul proaspăt al săpunului şi şamponului utilizat.
- Ştii, deşi stau de puţin timp aici, am

observat că-ţi iubeşti mult fiul şi munceşti din greu pentru el.
Jade se înroşi. Complimentele lui o încântau.
- Te-ai înroşit, spuse el. îţi stă bine.
- Ei, spuse ea jenată. Trebuie să muncesc. Altfel, cum ne-am întreţine?
- Da, am auzit că te implici în multe activităţi ale comunităţii. Conduci acţiuni pentru strângere de fonduri folosite la înfumuseţarea oraşului, i-ai îngrijit grădina de trandafiri a doamnei Ellison, când a stat în spital, ba chiar i-ai tratat şi rana unui tâmplr neîndemânatic.
Jade nu se uită la el, dar îi simţi privirea albastră ca a cerului de vară.
- De la cine ai auzit tu toate astea?
- Se aude.
- Ai întrebat tu?
- Poate.
Cu fiecare zi, atracţia faţă de el creştea şi se intensifica, reuşind să-i anticipeze până şi mişcările. Dar atracţia aceea era periculoasă. Trace nu s-ar fi căsătorit cu ea şi Jade trebuia să ţină cont de asta.
- Mă descrii de parcă aş fi o sfântă. Nu sunt.
- Pun pariu că ai fost o elevă de nota zece şi că ai făcut tot ce ţi-a spus mama.
- Nu. Cel puţin aşa ţi-ar spune părinţii mei, dacă ar mai trăi.
- Dar cu ce ai greşit faţă de ei?
- Nu prea am grijă de mine şi uneori las vasele nespălate în chiuvetă. Probabil că de asta...
- Nu te-ai ridicat la nivelul aşteptărilor?

Curiozitatea lui îi făcea plăcere.

- Ei mi-au dorit ce era mai bun, sunt convinsă. Lecţii de dans, de bune maniere... Aveau bani mulţi. Mama a fost campioană naţională la patinaj în anii şaizeci. Era talentată. Pe când eu... Făceam totul pe dos. Eram neîndemânatică, îmi scăpau toate din mână... M-aş simţi jenată dacă m-ai privi...

- Ca acum?

- Cred că sunt timidă. Simt că mor, când mă invită un băiat în oraş. Bine, n-am prea avut parte de aşa ceva. Cu excepţia lui Rick, fostul meu soţ. L-am cunoscut în facultate. Mă umplea de complimente şi atenţii. Era prima persoană căreia îi păsa cu adevărat de mine. Sau cel puţin aşa credeam. M-a topit. Părinţii mei nu-l plăceau de loc. Nu l-au plăcut nici măcar atunci când ne-am căsătorit. Ei voiau să mă mărit cu băiatul unui prieten de familie.

- Te-ai măritat cu Rick pentru a-ţi sfida părinţii sau pentru că îl iubeai?

Jade rămase uimită de perspicacitatea lui.

- Nu ştiu. Poate. Acum îmi dau seama că nu ne iubeam aşa cum credeam. El iubea mai mult banii părinţilor mei. Vezi? Nu sunt o sfântă.

- Poate că ai dreptate. Dar cred că te-ai pune cu oricine ar încerca să-i facă ceva copilului tău.

Pe Jade o cuprinse frica.

Părinţii ei avuseseră dreptate într-o privinţă. Asupra caracterului lui Rick. Dacă reuşea să-i ia copilul, ar fi înnebunit. Trebuia să facă ceva.

- Jade? Ţi-e rău? Am spus ceva greşit?
- Nu. Nu mi-e rău.
- Eşti sigură?
- Da.

Trace nu părea convins, dar schimbă subiectul.

- Şi cum a decurs întâlnirea cu Kit?

Jade se înroşi până în vârful urechilor. Nu avea chef să discute despre asta.

- Bine, minţi ea.

întâlnirea fusese un dezastru. Nu. Nu putea să se mărite cu Kit. Dar timpul trecea repede. Trebuia să găsească un bărbat. Dar nu pe Trace. Era atrasă de el. Şi ea, oricum, nu voia să se lege de viitorul soţ temporar.

Trace îi prinse genunchii goi şi îi strânse uşor. Degetele lui o înfiorară.

Jade îşi retrase picioarele, scăpând de atingerea arzătoare. Nu dorea să se ataşeze de el.

- Nu voiam să fiu indiscret. Dar sunt îngrijorat pentru tine.
- De când? Nu mă cunoşti.
- Poate că nu. Dar pot să-mi dau seama, fără să te

cunosc, că n-ai nevoie să te măriţi cu un bărbat aşa de bătrân precum Kit.

Ţintise la fix. Aproape că putea să audă ameninţările fostului ei bărbat. Aproape că putea să-l vadă luându-i copilul mult-iubit.

Voia să-l creadă pe Trace. Voia pe cineva care s-o ajute, să scape de ideea obsesivă că şi-ar fi putut pierde copilul. Voia să se cuibărească în braţele lui Trace care i-ar fi

oferit protecţia şi dragostea pe care n-o cunoscuse niciodată.

- Jade... şopti Trace pe un ton blând. Sue mi-a povestit despre fostul tău soţ. Dacă tu crezi că Moreland este răspunsul la problemele tale, bine, dar...

- Kit s-a purtat foarte politicos cu mine. îi place de Lucas. Şi nu este chiar aşa de bătrân.

Problema cu Kit îl intrigase pe Trace, deşi n-ar fi avut de ce. Ea se hotărâse. Nu era bărbatul cu care să se căsătorească.

De fapt Kit fusese prea politicos şi drăguţ. Nu voia să-l rănească. Ea nu-i putea oferi nimic în schimb. Şi-l dorea doar temporar. îl folosea.

îl privi pe Trace în ochi. Mare greşeală! Inima începu să-i bată nebuneşte.

- N-ai altă soluţe ca să-ţi păstrezi băiatul?

- Dacă aş fi avut mai mulţi bani, l-aş fi putut înfrunta pe Rick în instanţă. Dar eu abia îmi pot permite un avocat. Singura modalitate este să-mi

găsesc un soţ. Este un aranjament temporar. Un fel de contract. Nici nu-i voi spune lui Lucas despre ce este vorba. Nu vreau să-l tulbur. Şi nu trebuie să se ataşeze de viitorul meu soţ, ca să nu-i fie greu atunci când ne vom despărţi. Este o simplă afacere.

- Dacă tu îl consideri pe Kit Moreland potrivit, este alegerea ta. Dar lui i-ai spus intenţiile tale?

Jade nu răspunse.

- Poate dacă i-ai explica totul, că doreşti să te măriţi cu el repede şi cu un anume

interes, te va înţelege. Ce părere ai despre asta?

- Cum poţi fi chiar aşa de josnic?

- Dar am dreptate, nu?

- Da... Poate că ai deptate.

- Sunt convins.

- Nu vreau să-l rănesc pe Kit. Este drăguţ şi sensibil. Mă place mai mult decât l-aş putea plăcea eu vreodată.

- înţeleg. Te pot ajuta eu, dacă vrei.

- Glumeşti?

- Nu.

- Spune-mi.

- Dacă te-aş ajuta eu să-ţi găseşti un soţ?

- Nu cred că m-ai înţeles, spuse ea, dar în acelaşi moment apăru Sue.

- Bună! spuse ea, intrând cu un sac mare de plastic plin cu rufe curate. Eşti gata, Jade?

Jade se ridică şi îi spuse lui Trace:

- Este vorba de ceva serios. Nu este o glumă. Nu-mi pot permite să risc să-l pierd pe Lucas.

- Nu glumesc.

- Atunci, nu înţeleg. Ce vrei să-mi sugerezi?

- Poate că ar fi bine să te măriţi în adevăratul sens al cuvântului.

Jade se albi. Trace îi sugera că se oferea voluntar? Dorea să se însoare cu ea?

Sau poate că ea îşi dorea imposibilul.

- Jade, interveni Sue. Cred că ar fi bine să plecăm. Filmul începe în douăzeci de minute şi ştii că mie îmi place să stau pe scaunele din mijloc.

- Hei! strigă Trace în urma lui Jade.

Gândeşte-te. S-ar putea să-ţi convină mai mult.
Trace părea cu adevărat preocupat. Dar de ce oare?
- îţi apreciez... oferta.
- Bine. Mai vorbim
Trace înfipse cuiul în locul potrivit cu o singură lovitură de ciocan. Frecă cu degetul lemnul pentru a îndepărta aşchiile sărite. Jardiniera de lemn pe care i-o comandase Martha Jacoby era aproape gata. Trebuia doar s-o mai lustruiască.
Privi cu mândrie împrejur, la munca lui din ultimele zile. Deşi era de puţin timp în Faith,

descoperise că locuitorii lui erau oameni inimoşi. Era fericit că se angajase la patiseria mătuşii Ruth. Era o femeie de treabă.

Şi era fericit cu ceea ce realizase aici. Dar ştia că la fel de repede totul putea fi distrus. Distrus de foc.

Focul distrugea proprietăţi, vieţi şi amintiri.

Ce putea descoperi nou în Faith? Găsea el oare aici răspunsul la întrebările, la neliniştile şi temerile lui?

Oare femeia aceea cu ochi sexy şi trup superb era salvarea lui?

Sau el era salvarea ei?

întrebarea îl sperie.

Nu voia să se gândească la motivele pentru care dorea s-o ajute. Prefera să considere gestul lui ca un fel de ofrandă adusă mamei şi copilului pe care nu reuşise să-i salveze. Era un mod de a scăpa de fan-

tomele trecutului.

Propunerea pe care nu i-o formulase lui Jade îl preocupa. Nu ştia cum putea să se căsătorească cu ea, fără să se îndrăgostească. Şi în fond, nu era pregătit pentru angajamente.

Respiră adânc, spunându-şi că nu avea de ce să se teamă. Jade nu i-ar fi acceptat niciodată oferta.

Briza răcoroasă a serii aduse cu ea mirosul proaspăt al pinilor şi încă ceva... Ceva dulce.

Se întoarse şi o văzu pe Jade, stând în uşă. Se priviră o clipă şi Trace îi făcu semn spre jardinieră.

- Este foarte frumoasă, spuse ea.
- Mulţumesc. Sper să-i placă şi doamnei Jacoby.
- Pot să te întreb ceva?

Decizia i se citea în atitudine. Avea o hotărâre nestrămutată în felul în care îşi ţinea capul şi cum îl privea cu ochii aceia minunaţi.

- Sigur.

Trace aduse două scaune rabatabile şi o studie atent, întrebându-se de ce inima îi bătea cu atâta putere.

Oare din cauză că de fiecare dată când erau singuri, Jade se înroşea, sau pentru că simţea că nu poate face faţă nevoii de a o proteja?

- Nu îmi este foarte uşor, spuse ea.

O privi dându-şi bogăţia de păr pe spate, cu o atitudine hotărâtă.

O aşteptă să se aşeze pe scaun şi să îşi adune gândurile.

- Am primit nişte scrisori de la fostul meu

soţ, Rick. Vrea să-şi vadă fiul. Mai bine spus, îşi vrea fiul.
Pivirea lui rătăci pe buzele ei senzuale, roşii şi umede. înghiţi greu şi întrebă:
- Lucas l-a văzut până acum?
- Nu, spuse ea cu ură. Rick n-a dorit să-l vadă.
- Dar Lucas? Lucas vrea să-l vadă?
- Nu ştiu. Nu l-am întrebat.
- Crezi că este corect?
- Tot ceea ce cunoaşte Lucas este mediul în care trăieşte acum, alături de mine şi de mătuşa Ruth. Nu

ştiu cum ar reacţiona dacă ar fi nevoit să-l schimbe. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

- Se pare că n-ai cale de scăpare, spuse el, simţindu-se îngrijorat.

Jade se jucă cu nişte conuri de brad căzute din brazii de deasupra construcţiei fără acoperiş.

- Da. Nu prea am, spuse ea. Acum doi ani am dat faliment. Am avut probleme financiare mari, dar Lucas n-a simţit-o niciodată.

- Da. Se poate întâmpla oricui. Dar asta nu înseamnă că este un capăt de lume.

- Ştiu, dar sunt convinsă că Rick va folosi acest lucru în favoarea lui pentru obţinerea copilului.

- Cum?

- Dacă nu sunt în stare să am grijă de afacerile mele va spune că nu sunt în stare să am grijă nici de copil.

- Ce prostie.

- Aşa spun şi eu. Dar Rick este un bărbat

josnic. Ar fi în stare să mă acuze de orice...

Trace o privi încercând să se convingă că nu este atras de ea. Dar era. Jade arăta aşa de sexy, de vulnerabilă şi în acelaşi timp puternică, hotărâtă să lupte.

Şi dacă nu greşea, şi ea era atrasă de el. Cunoştea semnele atracţiei şi le descoperise şi în ochii ei.

- De asta, continuă ea cu precauţie, m-am gândit mai bine la ceea ce mi-ai spus ieri.

Trace îi privi ochii mari şi buzele tremurânde. Tensiunea dintre ei era maximă.

- Vrei să fii mai exactă? spuse el, încet.
- îţi retragi oferta de ieri?
- Nu. Când vorbesc ceva serios, mă ţin de cuvânt.
- Bine. Dacă Rick apare la înfăţişare şi eu nu reuşesc să-mi revin financiar, nu-mi permit să risc să-mi pierd copilul. Trebuie să fiu pregătită pentru orice.
- Se pare că vrea să-ţi facă zile negre.
- Cu siguranţă.
- Şi? Ce vrei să faci, până la urmă?
- Ştii ce mi-a spus avocatul. M-a sfătuit să-mi găsesc un soţ. Şi asta voi face.

Bătăile inimii lui Trace se înteţiră. Fără să se mai gândească la altceva, o luă de mâini. Mişcarea o surprinse pe Jade.

- Nu am avut încredere în nimeni până acum. Decât în mătuşa Ruth, în mine şi în Dumnezeu.

Trace îi strânse mâinile din ce în ce mai tare. Nu ştia de ce, dar o voce îi spunea să nu scape ocazia.

- Nu am cunoscut pe nimeni aşa ca tine, continuă ea. Ceva îmi spune că pot avea încredere în tine. Şi nu ştiu de ce.
- Jade, ce tot spui?
- Trace, te rog să mă ajuţi, şopti ea. Ajută-mă să-mi găsesc un soţ.

Capitolul 4

Trace era tentaţia şi salvarea, dar o speria peste măsură. Era frumos şi sexy, dar putea el oare să-i ajute pe ea şi pe Lucas? O cerea oare de nevastă? Putea fi el eroul pe care îl aşteptase?

Palmele i se umeziră şi respiraţia i se acceleră.

- Ştiu că sună ca o prostie, spuse ea. O femeie să-i ceară unui bărbat să-i găsească un soţ! Mă simt prost că te întreb aşa ceva.
- Ţi-am oferit ajutorul meu, îţi aminteşti? Vorbeam cât se poate de serios.
- Ştiu. Dar cred că încep să-mi pierd minţile.

Trace îi eliberă mâinile şi ea se simţi brusc părăsită.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi intens. Nelinişstea ei era evidentă.

Jade se gândi că Trace regreta oferta pe care i-o făcuse. Se cunoşteau de foarte puţină vreme. Şi rugămintea ei putea să pară nebunească.

- Sunt obişnuit să ajut oamenii, spuse el.
- Mă bucur să aud asta. Dar sunt curioasă. De ce ai vrut să mă ajuţi?
- Te admir. Eşti stăpână pe viaţa ta.

Jade rămase surprinsă de afirmaţia lui. Uneori el vedea la ea lucruri de care nici măcar ea nu era conştientă. Deşi trebuia să se recunoască mândră de felul în care îl crescuse pe Lucas.

- Unii oameni numesc asta încăpăţânare.
- Poate.
- Ai fost vreodată îndrăgostit?
- Da. O singură dată. Dar viaţa mea s-a schimbat mult de atunci.
- Da? în ce fel?

Ştia că nu avea dreptul să-i pună toate acele întrebări, dar nu putea să se abţină. Dorea să ştie totul despre el, despre viaţa lui dinainte să vină la Faith.

- îmi place liniştea orăşelului ăsta, ignoră el întrebarea.

Jade zâmbi. *Ei* îi plăcea vocea lui liniştită.

- îmi place viaţa pe care o duc acum, adăugă el.

Discuţia aceea lejeră îl relaxa. Dar asupra lui Jade
avea alt efect. încercă să se concetreze asupra cuvintelor lui şi nu asupra gurii care le rostea.

- Nu ştiu exact cum te voi ajuta. Nu cunosc mulţi burlaci în oraş. Aşa că te întreb, ce cauţi tu la un bărbat?

Obrajii lui Jade se aprinseră de ruşine, realizând că-i înţelesese greşit intenţiile. Cum de fusese aşa de proastă încât să creadă că Trace voia s-o ia de nevastă?

- Nu ştiu, murmură ea ameţită.
- Câteva calităţi. Trebuie să-mi fac o idee despre genul de bărbat pe care îl cauţi.

Jade simţi că i se face rău.

- Vrei să... să discutăm despre asta... chiar acum?
- Sigur că da. Te grăbeşti, nu-i aşa? Sau te-ai răzgândit?
- Nu... Trebuie s-o fac... Fostul meu soţ mă aşteaptă la cotitură.
- Bine. Să revenim la subiect.
- Nu m-am gândit niciodată ce caut la un bărbat, spuse ea foindu-se pe scaun.
Foşnetul acelor de pin o zgâria pe nervi. Ar fi dorit ca Trace s-o ajute puţin.
Se simţea ca într-o capcană. îi venea să fugă, dar nu putea să fie aşa de laşă. Trebuia să-i facă faţă, chiar dacă ar fi fost umilitor.
- Trebuie să ştiu ce-ţi doreşti de la un bărbat, spuse
el.
Jade înghiţi în sec privindu-i gura. Devenise un obicei. încercă să se concentreze asupra problemei.
- Trebuie să fie... bun, înţelegător, începu ea să-şi caute cuvintele. în special faţă de Lucas. Ti-am mai spus că fiul meu nu trebuie să afle de înţelegere. Şi căsnicia nu se va... consuma...
- Adică fără sex?
- Fără.
- Hmmm, mormăi el, zâmbind. Fără sex... Asta îmi îngreunează căutările.
Jena lui Jade i se urcă în obraji.
- Este temporar. Până ce Curtea decide în favoarea mea. Apoi voi anula căsătoria.
- Jade, spuse el pe un ton uşor dojenitor. Ce cauţi tu de fapt? Un bărbat pe care să-l

iubeşti? Un bărbat care să te iubească?
Jade îngheţă.
- Nu. Nu mai sunt copil, ca să visez. Nu caut aşa ceva. Ştiu că nu se poate.
- Aşa crezi tu, spuse el, dar în acelaşi moment mătuşa Ruth o strigă:
- Jade, iubito, unde eşti?
- Aici, mătuşă.
- Lucas te aşteaptă să-i spui noapte bună.
- Mai bine plec, spuse Trace, ridicându-se. îşi puse o mână pe umărul ei şi cu cealaltă îi dădu părul pe spate. Jade tremură toată.
- O să mă mai gândesc la ceea ce mi-ai spus. Ne vedem mâine.
- Mâine? Mâine este sâmbătă.
- Ştiu. Somn uşor.
Şi plecă.

Străzile erau neobişnuit de aglomerate pentru o după amiază de sâmbătă călduroasă. Maşinile să băteau pentru un loc de parcare pe strada principală.

Turiştii verii.

Trace ieşi din barul lui Ike, inspirând aerul fierbinte şi uscat. Undeva, parcă era gata să izbucnească un foc.

Râsetele copiilor străbăteau până la el, din parcul de vizavi. Auzea frânturi de conversaţie ale cuplurilor care treceau prin dreptul lui. Cineva îl recunoscu şi îi făcu cu mâna.

Stomacul lui se răsculă, amintindu-i că n-ar fi trebuit să înghită chiar aşa de repede hamburgerul, cartofii prăjiţi şi berea. Sau poate de vină era zgomotul continuu al muzicii formaţiei Aerosmith şi a lui Garth Brooks, care provenea din tonomatul lui Ike. Nu avea nimic împotriva nici unuia dintre cântăreţi, dar îl deranja combinaţia.

Sau poate că stomacul lui era deranjat de insistenţele Tamarei Wilkes sau de faptul că adunase o listă întreagă de burlaci pretendenţi la mâna lui Jade.

Ce prostie! Cu ajutorul Tamarei şi a lui Ike, reuşise să strângă mai multe nume de bărbaţi plicticoşi şi enervanţi.

Mike Carlton? Mda. Dar era puţin prea fanatic în ceea ce privea vânătoarea şi pescuitul. Dar poate că i-ar fi prins bine lui Lucas să înveţe acele sporturi.

Tim Fletcher? Recent divorţat de cea de-a

doua soţie, avea o avere frumuşică. Şi deţinea un centru de închirieri video.
Dave Branstrom era obsedat de jocurile de noroc.
Hal Reyes? Mult prea bătrân.
Lista era o amestecătură. Dar ăsta era planul. Nici unul nu era suficient de bun pentru Jade. Nici măcar temporar.
- Trace, iubitule! îl strigă Tamara.
Trace se întoarse şi o văzu pe roşcata îmbrăcată într-un tricou cu inscripţia “Ike” pe pieptul generos, pantaloni scurţi negri şi cizme de cowboy înalte, ieşind din bar şi agăţându-se de braţul lui.
- Ce faci diseară? întrebă ea cu un accent îngrozitor.
îi zâmbi amabil. Tamara nu era o fată rea. Şi arăta chiar bine. Era bună de distracţie. Dar nu şi-o dorea. Nu acum.
- Nu ştiu, spuse el privindu-i decolteul.
La urma urmei era şi el un bărbat supus greşelii! Dar semăna prea mult cu fosta lui logodnică, Valerie. Viaţa lui era deja prea încurcată ca s-o mai complice şi cu Tamara. Era mai bine aşa.
Măcar de ar fi putut aplica acelaşi principiu şi în cazul lui Jade! Pentru că pe măsură ce petrecea mai mult timp cu ea, cu atât se simţea mai vulnerabil din punct de vedere emoţional.

Trebuia să plece cât mai repede. După ce-şi va termina treaba la patiserie neapărat va pleca! Convorbirea pe care o avusese cu două zile în urmă cu tatăl său, îl convinsese de faptul că

trebuia să se întoarcă la vechea slujbă de pompier. Relaţiile cu tatăl lui se îmbunătăţeau şi nu voia să-l mai dezamăgească.

- Hai, dragă, spune-mi, se alintă Tamara. Ce vrei să facem diseară?

- Cred că o să stau acasă şi o să mă uit la un film. Sau poate citesc o carte.

- Ce plictisitor, strâmbă Tamara din nas, mângâindu-l pe bărbie cu o unghie lungă şi roz. Poate facem împreună ceva mai interesant, ce zici?

- Interesant, spuse Trace, depărtându-se puţin, ca să respire mai bine. O să reţin oferta. Dar deocamdată Sue nu mă lasă să aduc pe cineva la ea.

- Şi când ai de gând să te muţi de acolo?

- Nu ştiu, spuse Trace gândindu-se la proprietatea lui Dryer.

Faith era un orăşel minunat. Dar, să locuiască acolo permanent?

- Avem seară dansantă la Ike, astăzi. Va fi un fel de pregătire a Zilelor Jubileului, pe care le vom sărbători luna asta.

- Nu ştiu să dansez.

- Nu te îngrijora, iubitule. Te învăţ eu, spuse ea, mângâindu-l pe piept. O să te las să mă conduci, şopti ea, promiţător.

- Să văd. Nu ştiu, spuse el, apucându-i mâna insistentă. Privi în lungul străzii, încercând să găsească o scuză

pentru a pleca şi o văzu pe Jade.

Se încruntă. Cu cine era?

Un bărbat înalt şi blond coborâse dintr-o maşină sport şi o oprise. începură să

vorbească. Păreau că se ceartă.
Tamara îi spunea ceva, dar el n-o mai auzea. Simţea cum îl cuprinde furia, furnicându-l de-a lungul şirei spinării.
Bărbatul o luase pe Jade de umeri şi o trăgea spre el, dar ea se împotrivea.
Mişcarea îl făcu pe Trace să tresară violent.
- Iartă-mă, Tamara. Ne vedem mai târziu.
- Nu uita, iubitule. Ne vedem la Ike. Te aştept. Trace traversă în grabă strada, îndreptându-se spre
Jade. Brusc, îl cuprinsese nevoia de a o proteja. Dar în acel moment, bărbatul blond intră în maşină şi demară în trombă.
Trace o ajunse pe Jade, care plecase de la locul întâmplării tremurând.
- Bună, spuse el gâfâind.
- Oh! Bună, spuse ea, surprinsă. Nu te-am văzut.
- Ştiu. Era să te ciocneşti de mine.
- Da... ar trebui să fiu mai atentă pe unde merg.
- Cine era ăla?
- Cine?
- Tipul ăla, spuse el, privindu-i urmele roşii de pe braţe lăsate de strânsoarea acelui bărbat.

Şi brusc, realiză. Era el! Fostul ei soţ!
- Cineva, spuse ea neliniştită.
- Era Rick, nu-i aşa?
Trace o ghidă spre o bancă mai retrasă şi o obligă cu blândeţe să se aşeze.
- Stai jos, te rog.
- A, nu pot, spuse ea, încercând să se

retragă.
- Cred că ar trebui să vorbim...
- Trebuie să ajung acasă.
- Bine. Te conduc eu.
- Nu, spuse ea neliniştită, neînţelegându-l. Trebuie să ajung acasă.

Speriată, privi în jur, încercând să caute scăpare.
- Trebuie să ajung la Lucas.
- Jade, ascultă-mă! Te duc acasă, la Lucas.
- Trebuie să... să...
- Hai, spuse el hotărât, apucând-o de mână.

Douăzeci de minute mai târziu, Trace parcă în faţa
patiseriei.

Patiseria era plină de clienţi şi mătuşa Ruth era foarte ocupată. Cu toate astea, îi observă. O rugă pe asistenta ei să se ocupe de clienţi în locul ei:
- Shelly, doar câteva minute. Vin imediat.

Mătuşa Ruth îi urmă pe Trace şi Jade în casă.
- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, închizând uşa.
- S-a întâlnit cu Rick, spuse Trace în locul lui Jade. Mătuşa Ruth o luă în braţele ei mari şi consolatoare
şi întorcându-se spre Trace, îl întrebă:

- Ce i-a spus? I-a făcut ceva?
- Nu ştiu. Nu mi-a spus nici mie nimic până acum, răspunse el.
- Mi-a spus că... va folosi trecutul meu financiar pentru a mă acuza de incompetenţă. Incompetenţă în administrarea moştenirii lui Lucas. Mă va acuza că sunt o mamă

nepotrivită, că n-aş fi în stare să-i asigur un viitor stabil. Ştiam că va face asta. Este un nemernic lacom. Unde e Lucas?

- Doarme. S-a jucat toată ziua în piscină cu Jimmy.
- Eu mă duc sus, în camera mea, spuse Jade, urcând scările.
- Bărbatul ăsta este o pacoste, spuse Ruth, întor- cându-se spre Trace.
- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Trace, realizând că se implicase mai mult decât ar fi trebuit.
- Nu ştiu, Trace.
- Spune, mătuşă Ruth.

Inima dorea s-o ajute pe Jade, deşi raţiunea îi spunea să se ţină departe. Stătea pe o bombă cu ceas.

- Te deranjează dacă mai stai puţin? întrebă ea.
- Nu. Pot sta până la cină.
- Nu. Poţi rămâne peste noapte?
- Peste noapte? De ce?
- Mi-e teamă să nu apară Rick.
- Dacă vine, îl chemi pe şerif.
- Sigur. Dar m-aş simţi mai liniştită dacă ai rămâne şi tu aici. Rick este în stare de orice.

- Da, dar...
- Ştiu că n-ar trebui să-ţi cer asta. Te bag într-un scandal de familie şi tu n-ai nici o vină. Nici măcar nu-l cunoşti pe Rick Kersey.
- Mi-a povestit Jade destule despre el.
- Poate că ar trebui să cunoşti totul.
- Spune-mi.

Mătuşa Ruth îi povesti tot şirul întâmplărilor şi motivul pentru care Jade venise să locuiască la ea.

- Mătuşă Ruth, se hotărî Trace, voi rămâne peste noapte. Nu-ţi face probleme.

- Dacă te vede nemernicul ăla, o să facă pe el de frică. O să-ţi desfac un pat pliant la Lucas în cameră.

- Nu te deranja. O să dorm pe canapeaua de jos.

- Nu este nici un deranj. Ar fi mai bine pentru Lucas să dormi cu el. Cu ocazia asta te va cunoaşte mai bine.

- Ştii, nu cred că Lucas...

- Poftim? Ai spus ceva? se întoarse mătuşa Ruth spre el, prefăcându-se că nu-l aude.

- Nu, nimic. Dorm unde vrei tu, renunţă Trace, amintindu-şi urmele roşii de pe braţele lui Jade.

- Ştiu că şi Jade se va simţi mult mai liniştită, ştiin- du-te aproape. îţi mulţumesc din suflet.

- O să stau cât vrei, mătuşă.

Acum chiar intrase în bucluc.

- Ce mai cauţi aici? îl întrebă Jade, privindu-l din uşa dormitorului lui Lucas, câteva ore mai târziu.

Lucas coborî din pat şi se apropie de ea cu o carte într-o mână şi un joc în cealaltă.

- Trace spune că o să stea la noi până mâine. O să ne jucăm puţin, apoi o să-mi citească şi o să dormim amândoi în camera mea.

Jade îşi aţinti privirea asupra lui Trace. Inima i se opri. Nu! Nu era posibil să doarmă amândoi sub acelaşi acopeiş. Era de neimaginat. Şi de ce?

- Ce face?

Trace se ridică din patul lui Lucas şi se apropie de ea, evitând să calce jucăriile de pe covor.

- A fost ideea mătuşii tale.
- Asta-i o nebunie.
- Mi-a făcut ea patul în timp ce tu dormeai. Sper că nu te superi.
- Dar Luc...
- O să fie bine, o întrerupse el, şoptindu-i la ureche. Suntem deja prieteni.
- Prietenii se ataşează... spuse ea încet. Şi atunci când vine despărţirea...
- O să fie bine, repetă el, liniştitor.
- N-ai de unde să ştii. Lucas! Stai aici şi joacă-te. Trebuie să vorbesc ceva cu mătuşa Ruth.

Jade se întoarse şi coborî scările. De ce îi făcuse mătuşa Ruth una ca asta? Era suficient faptul că ea deja se simţea atrasă de Trace. Dacă şi Lucas se ataşa de el?

Jade aruncă o privire peste umăr, spre Trace. El oare realiza ce foc declanşase în ea? îi păsa vreun pic? Avea idee ce însemna decizia de a rămâne peste noapte împreună, în aceeaşi casă?

Ce se va întâmpla cu ea, când Trace va trebui să părăsească oraşul? Cum va suporta despărţirea? Pentru că momentul acela trebuia să vină odată şi odată. Apropierea lui

devenise o obişnuinţă plăcută, dar amară. Ştia că niciodată ei doi...
Trace o urmă în bucătărie.
- M-ai rugat să te ajut, Jade. Nu înţeleg de ce te deranjează, acum, că o fac?
Jade se întoarse spre el cu mâinile în şolduri. Era furioasă. Părinţii ei încercaseră să-i conducă viaţa. Acum făcea şi el acelaşi lucru? Ciudat, dar nu se putea supăra pe el.
- Te-am rugat să mă ajuţi să-mi găsesc un soţ, spuse ea. Nu ţi-am cerut să stai aici.
- Este adevărat. Nu mi-ai cerut tu să stau aici. Mi-a cerut mătuşa ta.
- Mă prosteşti în faţă?
- Nu...
- Eşti...
- Imposibil? zâmbi el.
- Da, spuse ea, prăbuşindu-se pe un scaun. întotdeauna reuşea s-o citească. Cum putea să fie
aşa de calm şi răbdător? Da! Asta era! Asta căuta ea la

un soţ. Să fie calm şi răbdător. Dar era ultimul lucru pe care i l-ar fi spus lui Trace.

- Credeam că te ajut, spuse el.

- îmi pare rău, oftă ea, învinsă. Mă ajuţi, într-adevăr. Apreciez tot ce ai făcut până acum pentru mine. Dar toată ziua de azi a fost un iad.

- Scuzele sunt acceptate, zâmbi el, aşezându-se invers pe un scaun şi sprijinindu-şi bărbia pe spătar.

Avea un zâmbet aşa de fermecător şi stătea atât de aproape de ea!

- Stai aici din cauza lui Rick, nu-i aşa?

- Da.

- Să înţeleg că eşti bodyguardul meu? zâmbi ea amar.

- Ai nevoie de aşa ceva, spuse el, atingându-i urmele roşii care deveniseră vineţii. Şi fiul tău?

- Da, ai dreptate. Lucas are nevoie de un tată. Dar nu de unul ca Rick.

- Ştiu că te ameninţă. Dovada este pe braţele tale. Ştiu că ţi-a trimis o serie de scrisori. Ar trebui să vorbeşti cu un avocat pentru un ordin de restricţie.

- La ce bun? întrebă ea oftând.

Se duse la chiuvetă, deschise robinetul de apă rece şi îşi umezi mâinile şi tâmplele.

Trace se apropie de ea. Jade aproape că putea să-i simtă răsuflarea fierbinte în ceafa. De ce îşi prinsese părul în coadă? Acum ceafa ei era dezvelită privirii şi atingerii lui.

Era numai vina ei. N-ar fi trebuit să-i permită niciodată lui Trace Banyon să se apropie aşa de mult de familia ei.

- N-ar strica un ordin de restricţie, continuă el. Cel puţin poliţia va putea interveni în cazul în care Rick va mai încerca să te molesteze.

- Nu, Trace. Este doar o bucată de hârtie fără valoare. Nu-l va opri pe Rick să obţină ceea ce-şi doreşte.

Trace respiră adânc şi Jade îi simţi încordarea radi- indu-i din trup.

- Deci, ai nevoie de mine. Şi Lucas are.

Jade nu dorea să recunoască acel lucru.

Recunoscând, s-ar fi dovedit vulnerabilă. Şi nu trebuia să permită să se întâmple aşa ceva.

- Serios, Trace, ne descurcăm. Nu trebuie...
- Hei, Jade! spuse el, apropiindu-se mai mult de ea. Nu te cred.
- Poftim? Crezi că mint?

Trace încercă să-i apuce bărbia între degete, dar Jade se smuci.

- Dacă vrei să fii încăpăţânată, spuse el încet, treaba ta. Dar nu fi proastă.
- Nu sunt nici una, nici alta, spuse ea cu vocea sugrumată de emoţii.
- Nu?
- Nu-mi place să...

Trace îi mângâie conturul obrajilor cu mişcări domoale, transmiţându-i fiori în tot trupul.

- Jade, mintea ta este tulburată.
- Dar dacă Rick...?
- Ce?

- Dacă face ceva...
- Nu. Atâta vreme cât eşti sub supravegherea mea, nu va îndrăzni.

Jade îi studie trupul bine făcut.

- Sunt chiar mai înalt decât el, spuse Trace.
- Bine. Mă duc mâine la Morris ca să obţin un ordin de restricţie.
- Bine. Foarte bine. Aşa te vreau.
- Te bucuri?
- Sigur că da. Tu nu?
- Acum? Nu mă pot bucura încă. îmi este teamă.
- Atunci să-ţi spun şi ţie ce i-am spus mătuşii Ruth.

Jade îşi ţinu respiraţia câteva secunde. Trace

emana
forţă, hotărâre amestecată cu tandreţe şi grijă.
- Ce i-ai spus mătuşii?
- I-am spus că voi rămâne aici atâta timp cât veţi avea nevoie de mine.
- Dar mie îmi rămâne vreun cuvânt de spus în toată povestea asta?
- Femeie! îşi pierdu Trace cumpătul. Eşti încăpăţânată. Bine. Rămân atâta timp cât vei dori tu.
Cuvintlele lui o încălziră, simţindu-se brusc înconjurată de căldură şi siguranţă.
Era nebună! Avea dreptate Trace, când îi spusese că era încăpăţânată şi proastă.
- Rămâi, spuse ea, simţind cum i se înmoaie genunchii. Vreau să rămâi atâta timp cât va fi nevoie. Pentru Lucas.

Capitolul 5

- Mamă?
- Ce e? Ce e, iubitule? Ce s-a întâmplat?
Era trecut de miezul nopţii.
Lucas se urcă în patul mamei lui. Avea ochii mari, speriaţi.
Jade crezu că auzise ceva. Dacă Rick încerca să le intre în casă?
- M-a trezit Trace.
Jade încercă să-l ia în braţe, dar Lucas se împotrivi.
- Mamă, trebuie să vii să vorbeşti cu el. Spune numai prostii! A aruncat perna prin cameră...
Jade înlemni. Ce se întâmplase? îşi puse un

halat peste tricoul de noapte şi se grăbi după fiul său, în camera lui.

- Ce vrei să spui? Trace este supărat?
- Nu ştiu. Doarme. Dar trebuie să îl trezim.
- Eşti sigur că doarme?

- Da, da. Sunt sigur. Am încercat să-l trezesc, dar n-am reuşit. Nu ştiu ce are.

Jade intră în cameră în vârful picioarelor. Lucas îi imită mişcările. Răsuflarea grea a lui Trace adeverea spusele lui Lucas. Dormea. Poate avusese un coşmar.

- Nu pot să dorm dacă face aşa, şopti Lucas. Crezi că o să facă aşa în fiecare seară?
- Ţii minte ce ţi-am spus? Trace trebuie să stea la noi, până termină treburile la patiserie.
- Dar nu pot să dorm.
- Bine. Dormi cu mine.
- Crezi că Trace are ceva?
- Nu. Nu are nimic. A visat urât.
- Ce faci?
- Nu ştiu. Du-te şi culcă-te la mine în pat.
- Bine, spuse Lucas scărpinâdu-se în cap şi îndepărtându-se cu paşi târşâiţi, din cauza pijamalei prea lungi.

Jade privi spre patul pliant de lângă dulap, observând în semiobscuritate silueta masivă a lui Trace. Acum ea ce trebuia să facă?

Brusc, Trace începu să se agite şi să bolborosească cuvinte fără sens.

Jade îşi încleştă mâinile, înfigându-şi unghiile în palme. Deschise uşa mai larg şi se apropie de el. Frica lui Trace era aproape vie. Ţipetele lui înăbuşite îi îngheţau sângele în vine. Ce îl

speria aşa de tare?

Inima ei strigă de durere. Nu putea să-l lase să se chinuiască aşa de mult. Trebuia să-l trezească. Dar nu îndrăznea.

- Trace, şopti ea. Sunt eu, Jade.

Trace îşi schimbă poziţia, întinzându-se pe spate.

Jade se apropie mai mult. Aşa de mult, încât îi văzu sudoarea de pe piept şi muşchii încordaţi.

Nevoia de a-i alina suferinţa era copleşitoare. Jade se aplecă şi îi mângâie umărul gol.

- Trace! Trezeşte-te. Ai un coşmar.

Trace scoase un geamăt puternic şi o prinse pe neaşteptate de încheietură.

Speriată, încercă să se retragă, dar degetele lui erau puternice. O trase mai aproape, forţând-o să se aşeze pe pat, lângă el.

Trace deschise ochii.

Inima ei tresări.

Privirea lui se uni cu a ei. Şi Jade îi văzu surprinderea. Şi încă ceva, care îi topi inima.

Nu! Jade nu avea nevoie de complicaţii.

Dar era prea târziu.

Trace sări din aşternuturi. Avusese un coşmar. Din nou! Sau fusese doar un vis?

O privi uimit pe Jade, a cărei expresie se schimbă sub ochii lui.

Părul ei minunat i se revărsa pe umeri. Halatul desfăcut îi dezvelea pielea fină a gâtului. îi venea s-o ia în braţe şi s-o sărute, să-i simtă gustul.

- Ai avut un coşmar, sparse ea tăcerea.
Trace îşi îndreptă spatele, retrăgându-se spre perete, ascunzându-şi teama. îşi trecu mâna prin părul ud, bucurându-se de răcoarea peretelui.
- Şi acum visez?
- Nu ştiu. Ce vezi?
- Pe tine.
Un înger, ar fi fost un răspuns mai corect. Degetele lui încă îi mai strângeau încheietura.
- Cine eşti tu, Jade O'Donnell? întrebă el, fără s-o elibereze din strânsoare. Şi ce cauţi în viaţa mea?
- Aş putea să te întreb acelaşi lucru, şopti ea. O să dispari aşa de repede cum ai apărut? întrebarea ei îl şocă.
O prinse cu mâna liberă de ceafă, mângâindu-i părul şi trăgând-o la câţiva centimetri de faţa lui.
- Nu pot să răspund la întrebarea asta.
- Păcat. Aş fi vrut să poţi. Aşa n-ar mai exista atâtea dubii între noi.
- Asta este? Un dubiu? Credeam că este vorba de ceva mai complex... atracţie, dorinţă...
- Atracţie...
Trace îi privi atent buzele. Invitaţia din ochii ei era o provocare irezistibilă. Şi o sărută.

Sărutul lui era surprinzător de tandru şi făcea camera să se învârtească. Limba lui îi despărţi buzele şi intră caldă, umedă şi dulce.
Jade se retrase ca şi cum ar fi fost curentată. Senzaţiile periculos de ameţitoare n-o părăsiseră total. Buzele ei fierbinţi îl

primiseră mai dornice decât ar fi crezut.
Trace nu-şi dorise decât s-o guste, s-o simtă o clipă. Dar nu reuşise.
Dorea s-o sărute din nou.
Iar şi iar.
Jade îşi strânse halatul desfăcut şi se ridică în picioare.
- Trebuie să... mă duc la Lucas.
- îmi pare rău că l-am trezit.
- Nu-i nimic. Era îngrijorat. I-am spus că ai visat urât.
La naiba! Cum i-ar fi putut explica Trace coşmarurile lui?
Nu coşmarurile, ci propria prostie îl ţinu treaz toată noaptea pe Trace.
Trecuseră câteva zile şi încă se mai gândea că decizia lui de a o ajuta pe Jade fusese nebunească. Mai ales după acel sărut.

Nu era înţelept să stea în aceeaşi casă cu Jade, mătuşa Ruth şi Lucas.
Nimeni nu mai auzise de Rick, de la acel incident. Era posibil să fi dispărut cu coada între picioare ca un şobolan ce era. Deşi Jade obţinuse ordinul de restricţie de la avocat, Trace rămăsese în casa lor.
Dar cea mai mare problemă era că nu suporta ideea să stea cu Jade sub acelaşi acoperiş. Pasiunea lor ieşise la suprafaţă o dată. Nu se ştia când putea să mai apară din nou, la fel de neaşteptat ca prima oară.
Se trezea privind-o îndelung. De fiecare dată când îi auzea glasul sau râsul, simţea că ia foc. Voia să ştie cât mai multe despre ea, despre speranţele şi visele ei. Nu se putea

stăpâni să nu se gândească numai la ea.
O privi peste masă, cum se studia într-o oglinjoară.
- Altă întâlnire?
- Dave Barnstrom.
- Ah...
- Nu trebuie să mă mai aştepţi, ca astă-noapte. Mă descurc singură.
Luă un ruj, îl deschise şi cu o mişcare precisă, îşi coloră buzele cu o nuanţă rubinie şi lucioasă. întinse oglinjoara pentru o privire mai panoramică şi mulţumită, îşi frecă buzele una de alta.
Privirile lor se întâlniră şi Trace înghiţi greu, simţindu-şi inima pompând cu putere.

- Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine, spuse el, enervat de jocul cu rujul. Şi dacă ai închis uşa de la intrare.
La naiba! Simţea nevoia s-o sărute. Asta era!
- Am chei.
- Aha.
- Nu păreai prea în formă aseară. Te-ai simţit rău?
“Da. M-am simţit îngrozitor de rău, ştiindu-te cu un
altul"
Lucas intră ca o vijelie în bucătărie, împiedicându-se în pijamale.
- Mamă! E rândul tău să-mi citeşti, spuse el punând o carte pe masă.
- Vai, Lucas, iubitule. Am uitat. îmi pare rău.
- Nu-i nimic. Citeşte-mi acum.
- Păi...

- Pot să-ţi citesc eu? interveni Trace.
- Da, spuse Lucas ducându-se la el cu cartea în braţe. E despre pompieri. Uite. Am ajuns aici.
Trace o privi pe Jade care îi spuse un “mulţumesc" mut.
- Ţi-am spus că visul lui este să devină pompier? îl întrebă Jade.
- Da, spuse el.
Acela fusese şi visul lui.
- Te-ai spălat pe dinţi? îl întrebă Jade pe Lucas. Ştii ce ne spunea doctorul Goode despre asta.
- Am uitat.

- Du-te să te speli şi Trace îţi va citi o poveste puţin mai târziu, spuse ea şi îl sărută zgomotos pe obraz.
- Nu te superi? îl întrebă Lucas pe Trace.
- Sigur că nu. îmi face plăcere. Dar spală-te bine,
da?
- Da, spuse Lucas şi fugi din bucătărie.
- Te place mult, spuse Jade privind în urma lui Lucas.
- Poate pentru că acum doarme la tine în cameră şi nu-l mai trezesc cu coşmarurile mele.
Jade se înroşi. Cu siguranţă îşi amintise sărutul din acea seară.
Cineva bătu la uşă.
- Intră, spuse Jade. A! Sue! De ce baţi la uşă? Nu deranjezi pe nimeni.
Sue îşi turnă un pahar cu limonadă şi se aşează alături de ei, la masă.

- Am primit un telefon de la compania de construcţii Burrell.
- Burrell? întrebă Jade.
- Au sediul lângă lacul Tahoe, spuse Trace.
- Şi au o reputaţie foarte bună, adăugă Sue. Au nevoie de tine pentru construcţia unui mare complex comercial.
- Sue! Am deja un angajament.
- Au spus că te plătesc dublu, indiferent de cât primeşti aici.

- Nu. Nu pot să plec. Măcar până îşi găseşte Jade un soţ.

Jade se înroşi, iar Trace abia se abţinu să nu sară s-o ia în braţe. Se afla în ape înşelătoare.

- Corect. Faci pe codoşul acum, glumi Sue.

Jade îi aruncă lui Trace un zâmbet inocent.

- De ce naiba ţineţi geamul ăsta închis? izbucni Trace. Voi nu vă sufocaţi de cald?

Sue se ridică uimită şi deschise geamul.

- Ce ai, vere?
- Nimic, spuse Trace scoţându-şi din buzunar lista cu potenţiali soţi pentru Jade. Ce ar fi să ne mai uităm pe listă o dată?
- Sigur, spuse Jade. Dave vine peste câteva minute. Avem timp.
- Trace, interveni Sue, dar Dave nu se află pe lista
ta.
- Dave Barnstrom arată foarte bine, spuse Trace, dar...
- Dar ce? întrebă Jade.
- Nu este genul de bărbat stabil. înţelegi?
- Trace, mai vrei limonadă? îl întrebă Jade, evitând să-i răspundă.

- Da, te rog, spuse el, simţindu-se ca un prost.

De ce acceptase s-o ajute să-şi găsească un soţ? Jade îi turnă limonadă în pahar. Mişcarea îi aduse
lui Trace în nări miros de scorţişoară şi alte condimente. Mirosul ei.

Trace respiră adânc, gândindu-se că poate ar fi trebuit să fie sincer până la capăt. Şi cu ea şi cu el. Ar fi trebuit să recunoască faptul că nu-i convenea ca ea să iasă nici cu Dave, nici cu Tim. Cu nimeni.

Dar Jade trebuia să facă ceea ce era mai bine pentru ea şi Lucas.

- Să vedem... începu el. Noaptea trecută ai ieşit cu Mike Carlton. Să-l tăiem de pe listă. Vrei să mai adaug pe cineva?
- Lasă-mă să mă gândesc şi o să-ţi spun.
- Ti-am adus corespondenţa, îi spuse Sue lui Trace. Ai şi o scrisoare de la tatăl tău.

Trace privi surprins plicul.

- Ar trebui să-i scrii ca să-i explici ce s-a întâmplat. O să te înţeleagă.
- De fapt, am vorbit cu el de câteva ori.
- Serios? Minunat! Unchiul Ty te iubeşte mult de tot. Mă bucur că i-ai spus.
- Nu i-am spus. Doar am vorbit.
- Nu i-ai povestit despre accident?
- Ce accident? întrebă Jade.
- Nu ţi-a spus? o întrebă Sue.
- Nu, nu mi-a spus, zise curioasă şi uimită Jade, privindu-l pe Trace.
- Oh! Iartă-mă, vere. N-am ştiut...
- Nu-i nimic, Sue. îţi spun altă dată, zise

Trace, privind-o pe Jade.

- Nu ne spui şi nouă pe cine cunoşti tu la departamentul de pompieri Portland? Şi de ce ţi-a trimis

scrisoarea asta? îl chestiona Sue, fluturându-i pe sub nas un plic.

- Ce ai în seara asta, Sue? Faci pe Sherlock Holmes? Ce-i cu toate întrebările astea?

- Nu ştiam că ai cunoştinţe la Portland.

- Nu ştii multe despre mine. Nu mai face atâta pe mămica, spuse Trace, luându-i plicul din mână.

Era uimit că primise atât de rapid răspunsul de la Portland. îşi trimisese referinţele cu o săptămână în urmă. Se întreba dacă în spatele poveştii nu era tatăl său.

- îmi fac griji pentru tine, se scuză Sue.

- Nu-ţi mai face.

- Acum îmi fac şi eu, interveni Jade.

Vulnerabilitatea din glasul ei îl atinse drept în
inimă. îi venea s-o ia în braţe şi s-o protejeze. Şi cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât dorea să-i ofere mai mult decât un umăr pe care să plângă.

- Ei, eu trebuie să plec, spuse Sue ridicându-se. Se pare că am făcut destul pentru o seară.

După ce Sue plecă, Trace o simţi pe Jade din ce în ce mai neliniştită, în tăcerea ei.

- Cred că i-am auzit maşina lui Dave, spuse Jade în cele din urmă, îndreptându-se spre uşa din spate.

- Jade, spuse Trace apropiindu-se de ea.

Jade se încordă şi se întoarse cu faţa spre el, atingându-i obrajii cu părul.

- Da, şopti ea.

între ei se aşternu tăcerea. Jade îl privi cu ochi miraţi, neîndepărtându-se. Aerul din jurul ei părea electrizat şi Trace începu să-i adulmece căldura. Aproape că-i simţea fineţea pielii. Şi trupul lui reacţionă.

- Trebuie să te rog ceva, înainte să pleci, spuse el studiindu-i fiecare detaliu al feţei.
- Da, şopti ea intensificând vraja dintre ei.

Trace nu reuşi să se abţină şi începu să-i mângâie conturul feţei cu degetele.

- Poate că... ar fi mai bine să pleci, spuse el, respirând greu.
- Ce voiai să-mi spui? întrebă ea, prinzându-i mâna care o mângâia.
- Nimic.
- Vreau să ştiu, Trace. Ce vrei de la mine?

“Vreau să te întreb ce părere ai despre lista asta a
mea? Pentru că eu cred că nu este o idee bună. Vreau să te sărut, Jade O’Donnell. Mă înnebuneşti. ”

Jade îl privi cu buzele uşor depărtate şi tremurânde şi Trace se simţi captiv.

Mâinile lui se odihneau pe gâtul ei, acolo unde pulsul era fierbinte şi rapid.

O trase uşor spre faţa lui. Aproape o sărută. Aproape îi simţi gustul, aroma.

- Lista... începu el, Vreau să spun... La ce oră trebuie să se culce Lucas?

- La opt. La opt ar fi bine, murmură ea. Nu ştiu. Tu ce părere ai?

Trace se apropie mai mult de ea, dacă era posibil aşa ceva şi îşi puse cealaltă mână la ceafa ei.

Jade îşi lăsă capul pe spate, privindu-l cu o senzualitate languroasă.

Dorinţa îl lovi aproape fizic pe Trace. înjură în gând şi se retrase.

Căldura dintre ei se risipi. La fel şi vraja.

- Cred că ar fi bine să pleci.

Nesimţitul de Dave n-avusese nici măcar decenţa să vină s-o ia din casă.

- O să am grijă de Lucas, spuse el, simţind cum furia şi dorinţa încep să-l sufoce. Nu-ţi face griji pentru el.
- Mulţumesc, Trace.
- Distracţie plăcută, spuse el întorcându-se cu spatele, ca ea să nu-i vadă resentimentele din priviri.
- Noapte bună, Trace.

Căldura vocii ei îl făcu pe Trace să se mai întoarcă o dată.

Nu reuşi să-i răspundă. Cuvintele nu mai voiau să iasă. îi făcu semn din cap.

Uşa se trânti în urma ei, făcându-l pe Trace să tresară violent.

O împinsese în braţele lui Dave!

Capitolul 6

Jade îi simţi prezenţa lui Trace din minutul în care intră în încăpere. Nu trebuia să-l vadă, ca

să ştie că este acolo. Nu se mai văzuseră deloc din seara în care se întâlnise cu Dave. Nici măcar mătuşa Ruth nu îl văzuse.

- Este cam devreme, spuse Trace fără s-o privească, potrivind rama geamului în balamale. Nu poţi să dormi?

- Am dormit suficient, minţi Jade.

De fapt nu mai dormise bine din seara în care o sărutase.

Trace purta o salopetă de lucru şi nişte bocanci care cunoscuseră şi zile mai bune. Părul şi-l pieptănase la repezeală.

Când îi crescuse atât de lung?

- De ce te-ai trezit aşa devreme? o întrebă el.

- Vreau s-o ajut pe mătuşa, să pornesc în locul ei cuptoarele. Mai târziu trebuie să fac livrările.

Trace o privi o clipă, apoi îşi îndreptă atenţia asupra ferestrei.

De ce o trata cu atâta răceală? Voia să-i dovedesc' oare că nimic nu se schimbase între ei, de când se mutase sub acelaşi acoperiş cu ea? Sau voia doar să păstreze distanţa?

Unde fusese cu o zi înainte? îi venea să îl întrebe, dar ştia că nu era treaba ei. Nu-i lega nimic. De ce să-i fi dat raportul acţiunilor sale?

încercă, cutremurată de un fior, să se convingă că nu-i păsa nici cât negru sub unghie unde fusese Trace.

Pentru că îi păsa.

Trace mai verifică o dată dacă fereastra se închidea bine.

- Aşa! exclamă el satisfăcut.
- Ai făcut o treabă bună.
- Da. Am verificat şi lucrările electricianului şi ale instalatorului. Sunt bine făcute.
- Mulţumesc pentru efort.

Trace îşi îndreptă spatele şi se apropie de ea.

- Ai mai auzit ceva de Rick?
- Nu, spuse Jade simţind că i se face frică, la fel ca de fiecare dată când venea vorba de fostul ei soţ. Cred că s-a dus la San Francisco. Dar de ce întrebi? Vrei să te întorci la Sue?

- Nu.

Jade se trezi urmărindu-i linia feţei, gura şi ochii. Se opri asupra umerilor şi pieptului lat. Dar ei îi plăcea mai mult ceea ce se afla înăuntru, inima lui caldă, sufletul lui blând. Nu se compara cu nici un bărbat de pe listă. Nu se compara cu nici un bărbat pe care-l cunoscuse Jade.

- Te îngrijorează fostul meu soţ? întrebă ea.
- Pe tine nu?
- Tot timpul mă gândesc la el. Şi noaptea.
- Am plecat pe neaşteptate, ieri noapte. Ar trebui să mă explic.
- Nu trebuie. Eşti liber să faci ce vrei.
- Am fost iresponsabil. Nu se ştie niciodată de ce este în stare Rick.

Jade se întoarse cu spatele la el. Nu mai voia să-i asculte vocea caldă. Nu mai voia să-i vadă privirea blândă.

- Nu-i nimic, Trace, spuse ea, înghiţind în sec. De când am obţinut ordinul de restricţie cu ajutorul lui Morris, cred că Rick şi-a dat

seama de greşeala pe care a făcut-o. Totuşi nimic nu-l poate opri să obţină ceea ce-şi doreşte.

- Sunt convins.

- Poţi să pleci unde vrei şi când vrei, concluzionă Jade, încercând să pară liniştită şi nepăsătoare.

Apropiindu-se de ea, blugii lui denim i se lipiră de coapse. îi aranjă după ureche o şuviţă rebelă. O căldură plăcută îi înfioră stomacul lui Jade,

presimţindu-i sărutul. Dorea să fie sărutată de el. Dorea s-o ţină în braţe toată noaptea.

Nu. Nu trebuia să-şi piardă capul după el. Nu-şi permitea. Trebuia să-şi păstreze mintea clară. Avea lucruri mai importante de rezolvat. Greşise o dată în viaţă, căsătorindu-se cu Rick. Acum avea de reparat acea greşeală.

Jade încercă să facă un pas înapoi, dar Trace o opri.

- îţi este teamă să mă săruţi?

- Nu este o idee bună.

- Poate că da, poate că nu, şopti el misterios.

- Asta nu face parte din aranjamentul nostru. Şi tu ştii foarte bine asta, spuse ea încordată.

- Da. Ai dreptate. Dar de ce vrei să mă respingi? Ti-este teamă?

- Puţin, şopti ea, înroşindu-se.

- Nu trebuie, spuse el, plimbându-şi palma pe spatele ei încordat.

Trace o sărută încet, tachinându-i buzele.

îi atinse uşor cu vârful limbii buza superioară şi apoi pe cea inferioară. Apoi o sărută din ce în ce mai apăsat, mai posesiv şi mai dornic.

Lui Jade i se înmuiaseră genunchii. Nu voia să-l mai dorească. îl ura pentru senzaţiile pe care i le provoca. Tocmai când începuse să aibă mai multă încredere în ea, venise Trace şi o făcuse să-şi piardă controlul.

Mâna lui alunecă pe sub tricoul pe care-l purta Jade şi îi mângâie spatele gol.

Jade simţi că-şi pierde raţiunea. Trupul începu să răspundă la stimulii lui Trace. O căldură neobişnuită i se ridica din stomac spre cap, într-un vârtej nebunesc.

- Mami?

Vocea lui Lucas răsună în cameră. Jade se simţi de parcă cineva o aruncase din tren. Trace se îndepărtă de ea şl, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi făcu de lucru la fereastră.

Jade era ameţită. încercând să se trezească, se întoarse spre Lucas.

- De ce te-ai trezit aşa devreme, dulceaţa mamei? Nici nu s-a luminat încă de ziuă.

Cu animalul de pluş preferat în braţe, Lucas intră în încăpere. Se frecă insistent la ochi şi apoi o privi cu ochi verzi somnoroşi.

- Nu te găseam.
- Eram aici, cu Trace... Vorbeam.

Lucas înaintă cu picioruşele desculţe prin praful de pe cimentul rece şi se postă între ea şi Trace.

- Vă pupaţi?

Trace îi aruncă o privire rapidă lui Jade.

Jade simţi că i se face rău. Ce putea să-i răspundă? Putea să-l mintă? Că doar îi văzuse cu ochii lui!

- Mda...
- De ce? insistă Lucas.
- Aşa fac oamenii mari.
- De ce?
- E greu de spus, interveni Trace, făcându-i lui Jade

cu ochiul. Mai ales aşa de dimineaţă. Tu ar fi trebuit să dormi. Când vei fi mai mare, vei înţelege.

Lucas îl privi cu ochi mari, admirativi, pe Trace. Erau evidente uimirea şi ataşamentul din ochii lui.

Lăsând la o parte problema, Lucas îşi aminti altceva.

- Mamă, l-ai întrebat pe Trace dacă vine cu noi?

- Nu, dragă. Ti-am mai spus. Lasă-l în pace pe Trace. Are şi el treburile lui. Probabil că nu poate.

- Despre ce este vorba? întrebă Trace, interesat.

- Ei, începu nesigură Jade. Ştii că se apropie sărbătorile verii. Şi Lucas vrea să ştie dacă...

- Mamă, dar şi tu vrei să vină Trace, nu-i aşa? o întrerupse Lucas.

- Da, iubitule, îi zâmbi Jade. Ei, Lucas vrea să ştie dacă ai putea să vii cu noi la Zilele Jubileului.

Probabil că Trace îşi dădea seama cât de prost se simţea ea în acele momente. Era

roşie ca racul!

- Când are loc evenimentul?

- Peste două zile, spuse Lucas împingându-i sub nas două degete.

- De o lună a început numărătoarea inversă, îi explică Jade lui Trace.

- Şi te distrezi pe cinste acolo, nu-i aşa, Lucas? îl întrebă Trace.

- Da. Sunt tot felul de întreceri de cai, concursuri... E foarte frumos.

- Pare minunat, spuse Trace.

- începe vineri şi ţine o săptămână întreagă, îi explică Jade. Şi vine tot oraşul.

- Şi concursul toporului... spuse entuziasmat Lucas. Şi marele premiu...

- Marele premiu? Care este marele premiu? întrebă Trace.

- Mama, râse Lucas.

- Poftim?

- Lucas vrea să spună că, cine câştigă concursul de tăiat lemne, câştigă un coş plin cu prăjituri din partea patiseriei noastre.

- Ah!

Jade aşteptă cu răuflarea tăiată răspunsul lui Trace. Trace părea entuziasmat de idee. Dar se temea să-l întrebe direct, de frica de a nu fi refuzată. Lucas ar fi suferit enorm.

Ba nu. Ea ar fi fost aceea care ar fi suferit.

- Ei, Lucas, tu ce zici? întrebă Trace.

- Eu zic să vii.

Jade aşteptă cu sufletul la gură răspunsul lui Trace.

- Bine, atunci. Voi veni. Trebuie să încep să-mi ascut toporul.

Trace amestecă mixtura din cancioc cu mistria şi o aruncă cu gesturi precise pe perete.

Pătiseria era scufundată într-o linişte totală. Jade, Lucas şi mătuşa Ruth porniseră de dimineaţă spre biserică, pentru a nu pierde nici un concurs al zilei.

Deşi petrecuseră două zile de sărbătoare, Lucas părea să nu se mai sature. Şi lui Trace îi plăcea la fel de mult. Iniţial avusese rezerve dacă să meargă sau nu, dar acum se bucura din plin.

Trace mai avea puţin şi termina de finisat pereţii. Se aşeză pe un scaun pliant şi îşi admiră de la distanţă opera.

Inspiră adânc aerul plin de mireasma pinilor bătuţi de boarea dimineţii. încă mai avea suficient timp să se gândească dacă să accepte slujba oferită de cei de la Portland.

Avea oare puterea să se mai întoarcă la munca de pompier? Dacă cineva mai murea din cauza lui?

Jade şi cu Lucas îi aminteau de mama şi copilul pe care îi pierduse în acel incendiu. Ce încerca el acum să facă, tărăgănând lucrul la mătuşa Ruth? Voia să-şi spele păcatele conştiinţei, încercând să-i ajute pe Jade şi Lucas?

Trecutul nu putea fi schimbat. Dar viitorul putea fi ţinut sub control. Aproape că-şi auzea tatăl spunându-i cu ocazia ultimului telefon:

“- Du-te la cei de la Portland. Fă ceea ce ştii tu mai bine. înfruntă-ţi temerile.”

îşi înfrunta temerile zi de zi, avându-i pe Lucas şi pe Jade sub ochi. Viaţa îşi urma cursul, indiferent de ceea ce se întâmpla. Şi aşa trebuia să fie. Decizia fusese luată de mult. Mai era o piedică: Jade.
Imaginea ei îi juca înaintea ochilor ca o nălucă. Zâmbetul ei, atingerile, pielea ei fină, gura ei dulce, mireasma...
Mireasma verii fierbinţi îi gâdilă nările. Era sezonul incendiilor. îl simţea aproape.
- Hei!
Smuls din gândurile lui, Trace sări în picioare. Un bărbat înalt şi blond stătea în uşă privindu-l ostil.
- Ne scuzaţi, dar patiseria este închisă astăzi, îi explică politicos Trace. Este zi de sărbătoare.
- Nu-mi pasă.
Trace încercă tencuiala proaspătă de pe pereţi cu degetul şi brusc, realiză: era el!
- Tu eşti Trace Banyon? întrebă Rick Kersey.
- Da, eu sunt. Şi ştiu cine eşti tu.
- Bine. Atunci putem să trecem peste formalităţile prezentării, spuse Rick intrând în cameră.
Trace începu să se învinuiască. Nici o clipă nu simţise pericolul iminent al apariţiei lui Rick.
- Cam murdar pe aici, constată Rick, inspectând cu privirile încăperea şi împrăştiind praful cu vârful pantofului.
- Mda, se abţinu cu greu Trace.
- S-au schimbat multe, de când am venit ultima

oară. Pare un oraş bun de stors bani. Poate mă voi muta şi eu aici, la un moment dat.

- Nu pari genul de om care s-ar acomoda în Faith. Cu sau fără bani. Cu ce te pot ajuta? îşi pierdu Trace răbdarea, încă menţinându-şi calmul.

Rick ignoră întrebarea şi îl privi uimit.

- Dar ce gen de om crezi tu că sunt?

Rick arăta bine. Chiar foarte bine. Lucas îi semăna mult, mai ales la părul blond. Dar calităţile se opreau aici.

Lucas era bun şi dulce. Ca mama lui. Şi avea ochii lui Jade.

- Faith n-are nevoie de nou-veniţi. Este ca o mică familie, spuse Trace.

Imediat după ce rosti acele cuvinte, Trace se miră de vehemenţa cu care le spusese. De ce lua apărarea orăşelului acela?

- Eşti un bun observator.

- Bine, să lăsăm astea. Ce doreşti? întrebă Trace cu voce tăioasă.

- O să fiu direct. Voiam să văd cu propriii-mi ochi ce fel de bărbat se implică în viaţa unei femei ca Jade.

Furia aproape îl sufocă pe Trace. Se îndreptă spre Rick până ajunse foarte aproape de faţa lui şi întrebă printre dinţi:

- Şi cum vezi tu că mă implic?

- Vreau doar să te sfătuiesc s-o laşi baltă. N-o să meargă.

- Ce să meargă?
- Căsătoria dintre voi doi.

- Poftim?
- Imbecilul de avocat al lui Jade... Petterson, parcă... a sfătuit-o să se mărite cât mai rapid. Ce crezi că nu ştiu? Dar n-o să vă meargă.
Ce tot spunea Rick? El să se însoare cu Jade? De unde-i venise ideea aceea?
- Vreau doar să te sfătuiesc de bine. Nu este necesar să faci efortul să te însori cu ea. O să-mi obţin fiul, oricum. Asta i-am mai spus-o şi lui Jade şi prietenului ăla al ei, băiatul cu magazinul de piese de schimb. Asta înainte s-o ia la sănătoasa, râse Rick răutăcios.
Trace era convins că niciodată nu cunoscuse vreun bărbat mai detestabil. Cum de fusese în stare s-o lase pe Jade singură, atunci când ea avea nevoie cel mai mult de el, atunci când fusese însărcinată?
- Apropo de luat la sănătoasa, spuse Trace luându-l de guler. Ai zece secunde să-ţi mişti fundul jalnic de pe proprietatea asta...
Rick încercă să se elibereze din strânsoarea mâinii de oţel a lui Trace. Apoi, se retrase nehotărât cu spatele.
- ...sau, continuă Trace să ameninţe, o să ţi-o iei pe cocoaşă.
Rick plecă şi începu să strige în urmă ca un laş ce era:
- Să-i spui lui Jade că o să-mi angajez cel mai mare avocat din San Francisco. Să nu îndrăzniţi careva să vă puneţi cu mine. O să vedeţi voi! O să vă pară rău!

- Călătorie sprâncenată! îi ură Trace cu un zâmbet diavolesc, trântindu-i uşa în nas.

Rick îi mai strigă nişte obscenităţi şi plecă. Trace îşi zâmbi satisfăcut. îl speriase bine pe ticălos. Şi ar fi fost în stare să-l şi bată, dar se gândise la Lucas şi la Jade. Nu era cazul să le facă probleme mai mari decât aveau.

Ce-i venise lui Rick cu căsătoria?

Nu. Evident, Trace nu se putea însura. Nu acum. Nu cu Jade. Deja se ataşase prea tare de ea. Dacă s-ar fi căsătorit, n-ar mai fi fost în stare s-o lase. Or, Jade îşi dorea o căsătorie fără obligaţii, scurtă. Un contract.

Ce-i spusese oare Jade lui Rick? Trebuia neapărat să vorbească cu ea.

Morris îi deschise uşa lui Jade.

- Mă bucur că mi-ai primit la timp mesajul. Intră, te rog, şi stai jos.

Jade se aşeză pe scaunul de piele şi îşi aranjă fusta lungă şi înfoiată.

- Durează mult? Lucas mă aşteaptă în maşină. Vrea să mergem la târg. Nu l-am mai văzut de mult aşa de entuziasmat şi nu vreau să-i stric plăcerea.

- Nu, nu durează mult. Am primit un telefon de la Laura Sagebarth din San Francisco.

- Cine?

-Avocata lui Rick.

- Grozav...

- De ce nu mi-ai spus că Rick a fost contabil?

- De unde să ştiu eu cu se s-a mai ocupat?

- Dacă Rick obţine custodia comună, următoarea lui mişcare va fi obţinearea funcţiei de administrator în locul lui Thornton

Stevens. Rick are experienţă în domeniul contabil şi va da bine în ochii judecătorului. Ca tutore, va avea acces la moştenirea lui Lucas.

- Ah, deci asta urmăreşte? Aşa plănuia el să pună mâna pe bani? Atunci eu ce şanse mai am?

- Ti-am mai spus. Destul de slabe. Cu falimentul şi procesul intentat de Spencer... Cum te mai descurci cu banii?

- Nu prea bine. încă le mai păltim celor de la Spencer.

-înţeleg.

-Şi acum, ce facem?

-Nu ştiu. Stăm pe o bombă cu ceas.

-Ştiu.

-Aşa că... Anunţă-mă când te măriţi.

-Când? Mai bine spus, cu cine?

-Vezi trăsurile astea vechi? întrebă Jade.

Trace tresări, întrerupt din număratul restului pe

care îl ţinea în mână. îi întinse lui Lucas câteva monede şi privi în direcţia indicată de Jade.

- Suntem în zona veche a oraşului. S-au mai păstrat încă multe dintre casele vechi, continuă Jade să facă pe ghidul turistic. Hotelul datează din 1864, la fel ca şi închisoarea, care acum ţine loc de muzeu.

- Mamăăă... oftă Lucas exasperat, trăgând-o de fustă să se grăbească. Ştim toate astea. Şi eu şi Trace. Ai uitat? Nu ne mai plictisi.

Trace o privi zâmbind pe Jade şi îşi şopti:

- Ai uitat că vorbeşti cu un profesionist?

Lucas îl auzi şi interveni:

- Da, mamă. Eu şi Trace am muncit la decorarea străzii.

- Lucas a muncit cel mai mult. El mi-a înmânat toate steguleţele şi eu doar le-am pus.

- Vai, Lucas, spuse Jade. Iartă-mă. Am uitat complet.

- Da, întări Lucas cu mândrie. Eu ţineam cuiele şi steguleţele şi i le dădeam lui Trace.

- Ai făcut treabă bună, puştiule, spuse Trace ciu- fulindu-l.

Se oferise special să ajute la decorarea oraşului pentru sărbătoare. Spera că astfel acela crea o distanţă între el şi Jade şi avea timp să gândească limpede.

Cu cât se vedeau mai des, cu atât ţinea mai mult la ea. Cu cât ţinea mai mult la ea, cu atât realiza că aşa nu mai mergea. Deşi nu dorea, se părea că împrejurările îl împingeau în braţele lui Jade.

Trace aruncă o privire rapidă spre ea. De când ieşise din biroul lui Morris, părea foarte tulburată. Abia aştepta să prindă un moment ca să discute.

- Mami, mami! Uite! Trace mi-a dat bani. Pot să-mi iau vată de zahăr?
- Trace! îl mustră Jade.
- Nu mai fac, râse Trace cu o figură vinovată.
- Aşa ai spus şi ieri cu îngheţata şi floricelele de porumb.
- Ştii cum sunt copiii...
- Şi tu erai la fel?

- Aproape. Toţi copiii sunt la fel.
- Bine, Lucas. Du-te şi ia-ţi ce vrei. Dar să nu te pierzi de noi!

Din depărtare, mătuşa Ruth le făcu cu mâna.

- Eşti aşa de bun cu el, spuse Jade.
- Nu îmi este greu. L-ai crescut frumos. Trebuie să fii mândră de asta.
- Sunt, spuse Jade, privindu-şi copilul. Hai pe iarbă.

într-un părculeţ din apropiere, oamenii îşi aşezaseră la umbra copacilor pături de unde priveau spectacolele.

- Cred că ţi-a fost greu să-l creşti singură.
- Uneori, spuse ea, aşezându-se pe pătura întinsă de Trace. Au fost clipe când mi-am dorit ca Lucas să fi avut un tată. Dar nu pe cineva ca Rick. A fost o greşeală să mă mărit cu el. în schimb, pe fiul meu nu l-am considerat niciodată o greşeală.

- E un copil bun.
- Mătuşa mea m-a ajutat enorm. Şi tu la fel, Trace. Vreau să-ţi spun că apreciez tot ceea ce faci pentru noi.

Trace o privi zâmbind. Deschise o cutie ce CocaCola, gândindu-se cum să înceapă discuţia despre problema care îl ardea.

- Când este prima înfăţişare?
- Ah, am uitat să-ţi spun.

Jade scoase o agendă din geantă.

- Morris a obţinut o amânare, spuse ea, răsfoind. Pe treisprezece august, la ora nouă şi jumătate.
- O să vin şi eu.
- Ia te uită! Ce noroc am şi eu!

- Ce e?
- Cade vineri.
- Eşti superstiţioasă?
- Nu. Doar îngrijorată.
- Trebuie că-l iubeşti mult pe Lucas, dacă eşti aşa de îngrijorată.
- Din prima zi. Şi dacă este implicat şi soţul meu, îngrijorarea mea se înzeceşte. Speram să găsesc pe cineva care să mă iubească pentru ceea ce sunt, nu pentru banii părinţilor mei. Eu şi norocul... Regreţi?
- Ce anume?
- Că te-ai implicat în familia asta nebună.

Trace o mângâie uşor pe bărbie. Cum să-i explice? Era cel mai frumos lucru din viaţa lui.

- Nu.
- Mă simt ca o proastă, spuse ea ştergându-şi repede o lacrimă din colţul ochiului, înainte să cadă.

Mândria o făcu să se abţină să plângă. Deşi ar fi plâns în hohote.

- Nu eşti proastă, spuse el, încet.
- Serios?

Trace îi simţi poziţia defensivă.

- Am stat suficient de mult în preajma ta, ca să pot spune cu mâna pe inimă că nu este aşa.

Jade îşi trase nasul zgomotos şi izbucni în râs. Trace nu ştia cum reuşea, dar îl făcea să-şi piardă minţile şi îi încălzea inima.

- Toţi am suferit la un moment dat în viaţă, într-un fel sau altul, spuse Trace. Mama mea a murit când eram foarte mic. Nu mi-o amintesc bine.

- îmi pare rău...
- Am iubit-o mult. Şi ştiu că şi ea m-a iubit pe mine.
- Când eram mică, îmi spuneam că deşi părinţii mei nu prea îmi acordau mult din timpul lor, totuşi mă iubeau.
- De asta te-ai măritat aşa în pripă cu Rick?
- Am făcut o groază de prostii în viaţă.

împotriva voinţei, Trace o luă de după umeri şi o
trase mai aproape de inima lui. Spre surprinderea lui, Jade nu se împotrivi.

- Haide, plângi, dacă simţi nevoia. Nu trebuie să fii mereu puternică.

- Sunt încăpăţânată, spuse ea, trăgându-şi din nou nasul.
- încăpăţânată? zâmbi el, frecându-şi obrazul de capul ei şi sărutând-o uşor pe creştet. Asta da.

închise ochii un moment, strângând-o în braţe. Şi Jade nu se retrase.

Zgomotele mulţimii începură să se stingă. Parcă erau într-o lume numai a lor.

Nu putea s-o refuze. Mai ales după ce îl minţise pe Rick. Şi ce mai minciună îi spusese! Era hotărâtă să obţină ceea ce dorea. Pentru Lucas.

Un tată.

Acum.

Spera să nu pară insistentă. Nu acum. Nu ca atunci când Rick o făcea să se simtă urâtă şi inutilă. De când se născuse Lucas, respectul de sine crescuse în ea. Era mai puternică. Dar acum trebuia să fie şi mai puternică decât de

obicei. Trebuia să reuşească să-l convingă pe Trace. Făcuse atâtea pentru Lucas! Nu putea s-o refuze.
Atmosfera era încinsă şi apăsătoare. în aer plutea mireasma florilor. Se retrase din braţele lui şi se rezemă de trunchiul unui copac. Observă privirea nemulţumită din ochii lui.
- Te-am deranjat? întrebă ea.
- Tu? Niciodată.

- Ti-am creat multe probleme, nu?
- De ce spui asta? Mi-am dat seama că am dat de belea încă din dimineaţa în care fiul tău m-a trezit cu un jet de apă rece.
Da, era o nebunie. Cum să-i pună o asemenea întrebare? Dar trebuia să-şi ia inima în dinţi. Acum era momentul. în fond, viaţa lor nu s-ar schimba prea mult. Niciodată n-ar fi acceptat să se culce cu el. Nu într-o situaţie ca aceea în care se afla.
- Trace, nu mi-a mai rămas nici mândrie şi nici ruşine, spuse ea cu voce tremurândă. Tot ce mi-a mai rămas este Lucas. Şi dragostea pentru el.
- Ştiu că-l iubeşti, spuse el cu voce blândă. Dar nu trebuie să spui asta despre tine.
- Trace? Tie îţi place de Lucas, nu?
- Sigur. Ti-am mai spus. E un puşti grozav.
- Şi el te place, spuse Jade, privindu-l în ochii lui albaştri. Pentru el, eşti un erou.
- Jade, nu spune asta. Nimeni nu este eroul nimănui.
- Trace, îmi este greu, dar...

“Sunt o laşă!”

- Dar, ce?
- Trace, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Capitolul 1

Trace o privi neîncrezător.

- Trace? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.
- Să mă căsătoresc cu tine? repetă automat Trace.

Cuvântul îl năuci, în ciuda celor spuse mai devreme de Rick. Nu ştia ce să-i răspundă. Nu ştia cum să reacţioneze la întorsătura evenimentelor.

- Da, exact. Să te căsătoreşti cu mine.

Trace nu se putea gândi decât la dorinţa imperioasă pe care o simţea şi la nimic altceva. Voia s-o strângă în braţe, s-o sărute, să-i soarbă parfumul pielii.

Dar să se căsătorească? Nu era cam mult? Părul ei întunecat străluci în lumina soarelui. Voia să-şi treacă degetele prim mătasea strălucitoare a buclelor care-i cădeau pe umeri.

- Te aştepţi la o dragoste nebună? se trezi el întrebând.

- Dragostea şi căsătoria nu merg întotdeauna, spuse ea pe un ton dezamăgit.

Jade râse nervos şi adăugă curajoasă:

- Mă refer la faptul că ar fi ridicol să ne îndrăgostim.

Mda. Ridicol?

- Trace, spuse ea pe un ton disperat, am

nevoie de timp. Trebuie să trec prin proces cu bine. Să închei toată povestea asta, o dată pentru totdeauna. După cum ţi-am mai spus, este ceva temporar. Lucas nu trebuie să ştie că suntem căsătoriţi. Nu eşti nevoit să joci rolul tatălui vitreg.
Trace se simţi izbit de resentimente.
Dar de ce se supăra? în fond nu era problema lui. Jade îi spusese clar că totul va fi de faţadă şi doar pentru proces.
într-un fel putea să profite de căsătoria lor. Viaţa era mai simplă pentru un bărbat căsătorit. Le ţinea departe pe femeile ca Tamara.
Da! Jade era poliţa lui de asigurare.
Şi apoi era vorba şi de Lucas. Nu dorea ca puştiul să intre pe mâinile hrăpăreţe ale lui Rick.
Căsătoria nu era o idee aşa de rea.
Tot ce trebuia să facă era să-şi ţină în frâu pornirile şi să se comporte ca în faţa unei adevărate afaceri ce era.
- Este o propunere interesantă, spuse Trace. Surprinzătoare.

- Dar cinstită.
Trace o privi zâmbind. Când era vorba de Lucas, Jade avea porniri protectoare. Ca orice mamă.
- Nu mă gândesc la mine, spuse Jade.
- Ar trebui.
- Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar în ceea ce mă priveşte, Lucas este pe primul loc.
- Ştiu, spuse Trace, respectându-i curajul şi dragostea pentru copil.

Ce avea de pierdut? Se străduí să se concentreze asupra ochilor ei, ignorându-i cu greu gura senzuală.
- Deci, vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea din nou.
- Aş vrea să ştiu, de ce n-ai ales pe cineva de pe listă?
- Glumeşti? De fapt lista este o glumă.
- Credeam că lista este plină de...
- Rataţi! spuse ea privind în gol.
Oare ea nu-şi dădea seama că între ei existau sentimente ce aşteptau să fie descoperite? Şi o dată descoperite, ar fi putut deveni mai periculoase şi mai complicate decât ar fi crezut? Mai ales dacă scăpau de sub control. Risca aşa ceva?
Dar el, risca?
Erau anumite lucruri pe care nici unul dintre ei nu le-ar fi putut evita. Cel puţin el, nu. Jade şi Lucas intraseră în inima lui, acolo unde nimeni nu reuşise să ajungă.

- Kit mi-a spus că nu vrea să ne mai vedem, spuse ea. Şi despre restul, nu este nevoie să mai comentez nimic.
Tonul vocii ei dezvălui faptul că se simţea teribil de jenată. De fapt, Trace se bucura că acesta se dovedise a fi un laş.
- Kit nu te merita. De fapt nici unul de pe listă.
- De ce?
- Nu pot spune decât atât: Kit s-a speriat rău de Rick.
- Poftim? întrebă ea, speriată.
- Nu ştii că Rick a venit în oraş?

- Când?
- Astăzi.
- Trace, iartă-mă că te pun în situaţii jenante, spuse Jade înroşindu-se. Ti-am mai spus. Este vroba de o perioadă scurtă de timp. Pentru Lucas.

Vocea îi tremura. Era aşa de vulnerabilă!

- Ştiu că n-ai nevoie de alte complicaţii, spuse ea.
- Da. Corect.
- Trebuie să-mi protejez fiul. Cât de rău poate să fie?
- Mă bucur că eşti cinstită.
- Altfel nu se poate.
- Bine. Sunt de acord. Nici eu nu-mi doresc ceva permanent.
- Nici eu. Trace, am nevoie de ajutorul tău. Dacă nu te căsătoreşti cu mine, Rick mi-l ia pe Lucas. N-am atâţia bani încât să mă pot lupta cu el.

- Jade, priveşte-mă.

Trace ştia că propunerea ei venea din instinct de apărare. La fel ca şi acceptul lui.

- Când vrei să ne căsătorim?

Următoarele şase zile fură cele mai lungi zile din cei douăzeci şi opt de ani de viaţă ai lui Jade. Nelinişstea ei creştea, cu cât realiza că ziua în care se va căsători din nou se apropia. Şi Trace urma să-i fie soţ.

Stresul detaliilor unei căsătorii rapide şi întâlnirile neaşteptate cu Trace o afectau mai mult decât o afectase mutarea în Faith, gravidă şi divorţată.

Săptămâna trecea şi ziua căsătoriei se

apropia, făcând-o să se întrebe dacă decisese corect.
Din fericire pentru ea, mătuşa Ruth se ocupase de prepararea tortului şi decoraţiuni. Sue contribuise la prepararea meniului şi avocatul aranjase cu judecătorul Howard Desmond pentru oficierea căsătoriei. Ceremonia religioasă urma să se ţină într-o capelă mică pe malul lacului Tahoe. Fiind un detaliu formal, avea să fie scurtă şi la obiect.
Jade se privi în oglinda din toaleta femeilor a primăriei. Era mai palidă ca de obicei. încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Nu era nici pe departe mireasa fericită din ziua nunţii ei.

- Doamne! Te rog! şopti ea.
- Ai spus ceva? întrebă mătuşa Ruth. Ne aşteaptă judecătorul. Eşti gata?
- A sosit momentul? Aşa de repede?
- Da, draga mea. A sosit clipa cea mare.

Jade zâmbi amar.
- Majoritatea mireselor abia aşteaptă ziua şi noaptea nunţii, spuse mătuşa. Te înţeleg, dar încearcă să treci peste asta cu bine.
- Voi încerca, pentru Lucas.
- Asta sună pragmatic, Jade. Nu este ca în poveşti.
- Ştiu. Dar am mai fost mireasă o dată.
- Dar nu aşa frumoasă ca acum.
- Eşti drăguţă, mătuşă. Mulţumesc. Dar ştiu că Trace îmi face o favoare şi nu ştiu cum îl voi răsplăti. îi sunt datoare. Nu ştiu cum să-mi exprim recunoştinţa faţă de el.
- Nu se aşteaptă la aşa ceva, dragă. Fii tu

însăţi şi o să fie bine.
Oare Trace se aştepta să facă sex, mai ales după ce purtaseră acea discuţie? Trebuia să recunoască. Era tentant. în fond era femeie şi Trace era aşa de frumos!
Dar ea era stăpâna propriului corp şi nu invers. Cunoştea puterea sexului aspura oamenilor şi nu voia să cadă în acea plasă. Mai ales în faţa lui Trace.
Asta n-ar fi dus decât la o apropiere mai mare între ei.

Jade se mai privi o dată în oglindă, sperând să vadă o schimbare. Dar nu văzu.
Voia să fie fericită, emoţionată. în loc de asta era speriată şi derutată. îşi puse jacheta albă peste rochia de dantelă de culoarea fildeşului şi o privi pe mătuşa Ruth.
- Emoţionată? întrebă mătuşa, în timp ce se îndreptau spre sala de oficieri.
- Puţin.
- Nu trebuie. Arăţi ca un înger căzut din ceruri. Trace o să te placă, te asigur. Tocmai am vorbit cu el. îi stă nemaipomenit în costum negru. Mi-aş fi dorit să fiu în locul tău.
Jade îşi mirosi buchetul de trandafiri albi şi floarea miresei şi spuse:
- Sper că fac ceea ce trebuie.
- Sigur, dragă. Nu te îngrijora.
- Am încercat şi alte soluţii, mătuşă. Crede-mă. Nu vreau să-i distrug viaţa lui Trace, dar trebuie să-mi apăr copilul.
- Ştiu. Nu trebuie să te explici. Adu-ţi aminte! Eu am fost acolo când l-ai născut pe Lucas. Eu l-am schimbat prima oară. Ştiu prin

ce ai trecut cu Iris, Fuller şi Rick.
- N-am vrut să te deranjez atâta!
- Să-ţi spun ceva, Jade. Tu ai fost pentru mine fiica pe care n-am avut-o. Tu şi Lucas sunteţi familia mea. Vom fi o familie, indiferent ce se va întâmpla. Niciodată nu m-am ruşinat de vreo faptă sau decizie de-a ta. Cred în tine. Vreau să ţii minte asta.

- Ştiu, mătuşă, spuse Jade îmbrăţişând-o. Mă bucur să te aud spunând asta. Doar că voiam ca lucrurile să fie altfel.
- La ce te aşteptai, dragă? Dragoste şi pasiune?
- Nu ştiu, râse Jade. Poate.
- Dă-i o şansă lui Trace. S-ar putea să te surprindă.

Poate că mătuşa avea drepatte.
Ecoul tocurilor pantofilor ei îi răsună în urechi. Se îndreptară spre uşa mare de stejar şi o deschiseră.
Trace le aştepta. Răsuflând uşurată, Jade închise uşa.
Nu-şi închipuise niciodată că Trace putea arăta aşa de bine în costum. Părul lui negru contrasta cu cămaşa albă, care-i punea în valoare tenul bronzat. Era pentru prima oară când îl vedea în costum. Emana încredere în sine şi control.
Nu voia să se îndrăgostească de el. Nu voia să se simtă atrasă de el. îşi jurase asta de când îl văzuse pentru prima oară, la Sue.
Dar când îi întâlni privirea albastră, simţi că se topeşte. începuse să se obişnuiască cu acel sentiment familiar. Se străduí să respire

normal, blestemând reacţiile trădătoare ale corpului. Lângă judecătorul Desmond stătea Sue, domnişoara ei de onoare, îmbrăcată cu o rochie albastră. Sam Dorian, preotul ţinutului, era cavalerul de onoare al lui Trace.
O clipă, Jade se gândi la Lucas. îi simţea absenţa, dar era mai bine că nu venise. Aranjase să stea la Jimmy câteva zile.

Lacrimile îi înţepară ochii, amintindu-şi de fiul său. Inima i se umplu de dragoste şi afecţiune. Niciodată nu încetase să-şi iubească fiul. El fusese acela care-i umpluse viaţa cu râsetele lui, întrebările şi prezenţa adorabilă. Legătura lor specială era de neînlocuit.

îl privi din nou pe Trace. Se îndreptă spre el. Mătuşa Ruth spuse ceva, dar ea n-o auzi. Se maturizase mult în ultimii opt ani. Şi acum, urma să ia o decizie corectă.

Doamne, ce frumoasă era!

Trace încercă să nu se lase impresionat. Trebuia să-şi păstreze capul pe umeri. în fond, era vorba de o căsătorie de formă. Căsnicia lor nu avea să se consume cu adevărat.

Numai gândul de a face dragoste cu ea, îi provoca ameţeli. Şi în plus, arăta aşa de bine! Şi era aşa de curajoasă! O admira profund. Jade voia doar să-şi protejeze băiatul. Şi o făcea cum ştia ea mai bine.

Părul ei castaniu era prins într-un coc împletit cu floarea-miresei. Paloarea feţei o făcea să pară mai inocentă şi vulnerabilă. Arăta ca o adevărată mireasă timidă.

Trace ştia că o Jade vulnerabilă era mai periculoasă decât o Jade sexy.

Era emoţionată. Se vedea după felul în care dantela de pe piept îi sălta în ritm rapid.

Trace îi oferi mâna şi îi şopti:

- Vino aici, lângă mine.

întorcându-se cu faţa spre judecător, Trace

simţi o emoţie ciudată. I se părea că amândoi împărtăşeau un mare secret. Secretul dragostei.

- Bine, şopti ea.
- Vom deveni soţ şi soţie. Regreţi? întrebă el emoţionat, dorind să-i ofere şansa de a da înapoi.

-Nu.

- Vrei să anulăm căsătoria? îi mai oferi el o şansă. Dacă vrei, putem face şi asta.
- Nu.
- Bine.

Nu se aflau în faţa unui altar. Nu se aflau într-o biserică cu vitralii, muzica de orgă nu cânta marşul nupţial, nu aveau sute de invitaţi. Nici măcar tatăl lui Trace nu se afla de faţă. Cu toate astea, a doua zi, urma să-l sune ca să-i explice situaţia. L-ar fi înţeles cu siguranţă. Doar lumina soarelui filtrată prin perdelele camerei de oficieri şi câţiva apropiaţi erau martorii care făceau momentul solemn. Judecătorul Desmond începu ceremonia. Cuvintele erau formale şi precise.

- Inelele, vă rog.

Trace scoase un inel simplu de aur şi îl puse pe degetul lui Jade. Judecătorul îi declară soţ şi soţie.

- Poţi săruta mireasa, spuse judecătorul.

Trace se întoarse spre proaspăta lui soţie. Ochii lui

Jade erau un ocean verde de dorinţă. Le auzi pe mătuşa Ruth şi pe Sue şoptindu-şi fericirea şi încântarea, făcându-le fotografii peste fotografii.

- Vreau să te sărut, şopti el.

- De ce nu? spuse ea dorind să pară degajată. Un simplu sărut nu este mare lucru.

- Da. Un simplu sărut, spuse el şi o trase în braţele lui, închise ochii şi îşi lipi buzele de buzele ei.

Dorise să fie doar un simplu sărut, dar atingerea ei îl făcu să-şi piardă capul. O dorea cu adevărat. O dorea mai mult decât dorise orice femeie înaintea ei. Deja era prea târziu ca să mai nege ceea ce simţea.

Sărutul tandru şi uşor aprinse în ei flacăra. O flacără pe care nici măcar bravul pompier Trace n-o putea stinge. Nu voia s-o stingă.

Dar o eliberă. O privi observându-i obrajii roşii de ruşine, pasiune, şi ochii îmbătaţi de plăcere şi surprinşi de reacţia lui neaşteptată.

- Felicitări, spuse judecătorul. Formaţi un cuplu foarte frumos.

Cuvintele judecătorului îl făcură să se simtă vinovat. De ce? Făcuse ceea ce-i ceruse Jade.

Atunci de ce se simţea ca şi cum s-ar fi folosit de ea?

Capitolul 8

- Vreau să-ţi arăt ceva.

Jade îşi ridică privirea de la inel spre Trace. Nu-i venea să creadă că se căsătorise. Era căsătorită de patru ore şi Trace se afla lângă ea. încă puţin şi îşi depăşea propriul record de căsnicie.

- Unde mergem? întrebă ea, privind pe fereastra maşinii.

Viaţa ei se schimbase radical şi atât de rapid.

Imediat după ceremonie, se schimbaseră de hainele de nuntă şi porniseră la drum.
Trace închise aerul condiţionat şi deschise geamurile, lăsând să pătrundă în maşină aerul plin de mireasma pinilor.
- într-un loc special. Aveam de gând să te răpesc şi să te plimb cu balonul deasupra lacului, dar m-am răzgândit.

- Ai o idee mai bună?
Trace trase maşina pe dreapta şi opri motorul.
- Da, spuse el, apropiindu-se de ea. Am găsit ceva mult mai interesant, care o să-ţi placă.
- Mie? Credeam că faci asta pentru mătuşa Ruth.
- Pentru mătuşa Ruth? De ce?
- Cred că te-ai săturat de propunerile ei de ieşiri din oraş.
- Ei, da, mătuşa ta este o femeie cu idei multe, dar uneori poate deveni obositoare. Dar am făcut asta mai mult pentru...
- Mine?
- Da. Sper să-ţi placă, spuse el, ieşind din maşină.
- Sunt din ce în ce mai curioasă.
- Hai, coboară, spuse el deschizându-i portiera.
Mirosul piersicilor înfloriţi şi al liliacului sălbatic îi
gâdilă nările. Urmară cărarea printre pinii înalţi, spre lac. Crengile formau deasupra lor o boltă verde. Cărarea coti brusc. Păsărelele speriate începură să zboare care-ncotro şi veveriţele urcară repede în copaci.

- Asta este Mama Natură în toată măreţia ei. Cea mai vie dovadă a existenţei lui Dumnezeu, spuse Trace.
- Sunt de acord.
- Priveşte!
- Da. Ştiu unde ne aflăm. Am mai fost pe aici împreună cu Lucas. De unde ştiai de locul ăsta?
- Stan Dryer mi l-a arătat, după ce am făcut actele de închiriere. Ajungem imediat la cabană.

- Priveliştea este de vis!
- Seamănă cu Sierra, nu-i aşa?
- Da. Este minunat, spuse ea, sprijinindu-se de trunchiul unui copac şi admirând valea ce se desfăşura la picioarele lor.
- Hai, spuse el luând-o de mână.

Aroma subtilă a parfumului său, amestecată cu aerul tare de pădure, i se insinua în nări.

- Unde mergem? întrebă ea, ameţită.
- Hai, spuse el, trăgând-o pe o cărare ce ducea spre vârful dealului, unde se afla cabana.

O verandă înconjura construcţia de lemn, a cărei intrare se afla spre vest. Casa se afla în mijlocul unei păşuni pe unde şerpuia o cărare pietruită care conducea spre intrare. în depărtare se vedeau vârfurile munţilor ce înconjurau lacul.

- Ce privelişte superbă, spuse Jade, admirând împrejurimile.

Trace aduse nişte şezlonguri din casă.

- Şezi. Vom privi apusul, spuse el.
- Vai, ce frumos!

- Ştiu. Am mai venit şi eu aici o dată. Mă ajută să-mi limpezesc gândurile.

- Ah! Şi eu credeam că erai cu Tamara Wilkes, spuse ea surprinsă.

- Nu... râse el. Hai să privim.

Vârfurile munţilor se reflectau în apa lacului ce se întindea la picioarele lor. O linişte neaşteptată îi încon-

jură. Soarele mai străluci roşiatic o secundă în apa întunecată şi dispăru în spatele munţilor.

într-o oră, întunericul şi răcoarea începură să-i înconjoare.

- Vrei să vezi cum arată şi pe dinăuntru? întrebă Trace. Jade dădu din cap. Era incapabilă să mai vorbească.

Faptul că pentru prima oară se aflau cu adevărat singuri, o lăsase fără cuvinte.

- Mare parte din mobilier îl am de la Stan. între timp am mai adus şi eu câte ceva.

- Este intim şi cochet, spuse ea, privind camera de zi. îşi trecu palma peste canapeaua din petice, divers

colorată. în faţa ei se afla un şemineu al cărui horn ieşea prin tavanul jos cu grinzi de lemn.

- Mai am două dormitoare şi o baie. Sus, la mansardă, se află biblioteca.

- Soţia lui Stan, Effie, era bibliotecara oraşului. Cărţile erau viaţa ei.

- Vrei o cafea?

- Da, spuse ea, urmându-l în bucătărie.

Mobilierul bucătăriei era din lemn de pin, asortat cu

aspectul rustic general al casei. Colţarul era acoperit cu o tapiţerie colorată, la fel ca şi

canapeaua din camera de zi.

Puţin mai târziu, după ce se făcu cafeaua, se aşezară la masă.

- Vrei să te muţi la noi?

- Da. După ce câştigi custodia lui Lucas. N-am încredere în fostul tău soţ.

- Nici eu. Dar este aşa de frumos aici! Cum poţi să renunţi la toate astea?

- Jade, trebuie să fiu corect cu tine. Am de gând să accept slujba oferită de cei de la Portland.

- Când? întrebă ea, brusc neliniştită.

- Pe zece.

- Cu trei zile înainte să mă întâlnesc cu mediatorii!

- O să revin, ca să aflu ce te-au sfătuit.

- Şi... la Portland... este ceva permanent?

- Nu ştiu. Voi da un interviu. De asta mi-am închiriat casa.

- Despre asta vorbea Sue? Despre departamentul de pompieri de la Portand?

- Da... spuse el, învârtind ceaşca de cafea în mâini. Trebuie să văd dacă...

Jade îl privi intens. Expresia lui se schimbase radical. Părea obosit. îl atinse uşor pe mână, îndreptându-i atenţia asupra ei.

- înainte să plec, continuă el, trebuie să mă tund. Cunoşti un frizer bun?

- Nu ştiu. Poate. Crezi că găseşti vreo foarfecă prin casă? întrebă ea ridicându-se în picioare şi căutând prin dulapuri. Uite, am găsit. Ce, zâmbi ea, ţi-e tamă de Hank Sewell?

- Da. Ar trebui să găsească pe cineva căruia nu-i tremură mâinile. Prima şi ultima

oară când am fost la el, aproape mi-a tăiat o ureche.

- Mâinile mele nu tremură. Ce zici? Ti-e frică să te laşi pe ale mele?

'- Nu.

- Bine. Atunci trage-ţi scaunul lângă chiuvetă ca să-ţi umezesc părul.

- Am şi nişte şampon în baie. Vin imediat, spuse el şi plecă întorcându-se puţin mai târziu cu o trusă de bărbierit. Sper că te pricepi.

- Sigur. Eu îl tund pe Lucas. Economisesc bani buni.

Căută un prosop şi i-l aşeză pe umeri, introducând
marginile pe lângă gulerul cămăşii. Contactul degetelor ei reci cu pielea caldă a gâtului lui, o făcu să tremure.

- Ti-ar prinde bine şi un bărbierit, spuse ea înroşindu-se.

- M-am bărbierit azi-dimineaţă.

- îţi creşte repede barba.

- Te oferi?

- N-am mai bărbierit pe nimeni până acum. Mă limitez la tuns. E mai sigur.

- Niciodată nu m-am aflat cu adevărat în siguranţă.

Jade ignoră seriozitatea afirmaţiei lui.

- Lasă-ţi capul mai pe spate, spuse ea evitând să-l atingă şi verificând temperatura apei.

- Cum este? întrebă el aproape şoptit.

- Perfect. Dar cred că ai părul destul de curat. Nu trebuie să te mai şamponez.

- Ba da, te rog. Mă simt aşa de bine!

Părul lui Trace, prin care curgea apa călduţă, îi dădea senzaţii stranii în vârfurile degetelor. Jade trebuia să se controleze, concentrându-se asupra operaţiunii.

Dar nu reuşi.

Privirea lui Trace se plimbă de-a lungul obrajilor delicaţi ai lui Jade. înghiţi în sec. Părea concentrată asupra părului lui.

Aroma subtilă a scorţişoarei plutea în jurul lui ca o vrajă. închise ochii lăsându-se pradă senzaţiilor.

Degetele lui Jade se plimbau languros prin părul lui, pe pielea capului, făcându-i inima să-i bată tot mai tare. Atingerile ei erau firebinţi şi înnebunitoare.

Trupul lui se încordă.

- Cred că ţi-am dat cu prea mult şampon, spuse ea.
- Nu-mi pasă. Nu te opri.
- îţi place?
- La nebunie.

Jade începu să-i spele şuviţă cu şuviţă, tot părul, de la o ureche la alta, din faţă în spate.

- Ce faci?
- Te spăl pe îndelete. Lasă-te mai pe spate. Trebuie să te clătesc.

Trace îi prinse brusc încheietura mâinii.

- Ce e? întrebă ea cu ochi speriaţi.
- Nu cred că ştii ce faci.
- Ba da. Ti-am mai spus că eu îl tund pe Lucas.

- Nu asta voiam să spun.

- Trebuie să te clătesc, îl ignoră ea.

După ce îi clăti părul, îi puse un prosop în cap şi îl frecă energic.

Apoi luă un pieptene şi începu să-l tundă.

- Te pricepi, spuse el, privindu-se într-o oglinjoară de mână.

- Ştiu, zâmbi ea, stând în faţa lui şi încercând să-i tundă bretonul.

Automat, Trace îşi depărtă genunchii, făcându-i loc. Jade se strecură între picioarele lui, pentru a avea o poziţie mai comodă. Genunchii ei se frecau de coapsele lui.

Trace stătea cu faţa la câţiva centimetri de pieptul ei, care tresălta sub ritmul respiraţiei. Tricoul subţire de bumbac se udase pe alocuri şi i se lipise de piele.

în acel moment, Trace ameţi. Căldura pe care o împrăştia Jade era mai dogoritoare decât orice infern prin care trecuse.

Un gând fulgerător îi trecu prin minte. Se imagină făcând dragoste cu Jade pe podeaua rece a bucătăriei lui Stan.

îşi încleştă dinţii, alungând gândurile bolnave.

Dar era prea târziu. Era prea târziu ca să mai nege ceea ce se întâmplase între ei, încă din momentul în

care se cunoscuseră. Subconştientul lui ştiuse dintot- deauna că inevitabilul unei relaţii cu Jade avea să se producă mai devreme sau mai târziu.

Deja nu mai conta faptul că-şi jurase să nu se mai atingă de ea niciodată.

- Părul tău este foarte bogat, spuse Jade, simţindu-i tensiunea. îmi cam dă de furcă.

Apropierea ei îi provoca reacţii de neimaginat. Scoase un geamăt înfundat şi Jade se opri.

- Ce e? Te-am măcelărit precum Hank Sewell? glumi ea.

O dorea. Avea nevoie de ea. Şi combinaţia aceea era fatală.

- Nu, înghiţi el în sec.

- Puteam să jur că ai spus ceva, murmură ea nedumerită.

- N-am spus nimic.

- Bine. Credeam că ai început să te plictiseşti. Hai, că nu mai am mult.

- Nu mă plictisesc. Dimpotrivă.

Jade aşeză foarfeca pe masă şi încercă să se retragă dintre picioarele lui, dar Trace îşi strânse genunchii, făcând-o prizonieră.

- Am terminat, spuse ea uşor agitată.

- Eu nu. Şi sunt sigur că nici tu.

Jade îl privi surprinsă şi neliniştită.

Trace aruncă prosopul în chiuvetă, se ridică în picioare şi o mângâie pe obraz.

- Uită-te la mine, Jade.

- Nu pot, spuse ea cu privirea plecată.

- De ce te pui cu atâta înverşunare împotriva a ceea ce simţi? întrebă el privindu-i gura.

Se luptă cu ea însăşi. Dar pierdu.

- Nu pot să fac ceea ce văd în privirea ta, Trace.

- Mereu îţi propui să faci ceea ce trebuie? întrebă el sărutându-i uşor tâmplele, acolo

unde vinişoarele violete se zbăteau cald şi ritmic.

- Da. Din câte îmi amintesc.
- Ei, este timpul să încetezi. Este timpul să devii o fetiţă rea.
- Trace!
- Nu este nimic greşit. Suntem căsătoriţi.

Jade era aşa de aproape de el! Aşa de aproape încât îi simţea răsuflarea. îşi aminti moliciunea buzelor ei. Dulceaţa sărutului. Erotismul.

- Nu este bine ceea ce facem, spuse ea, lăsându-l să-i atingă buzele.
- Nu, dar este aşa de bine...

O sărută dintr-o bucată. Total şi fără replică.

- Jade, te invit să iei ceea ce-ţi doreşti. Te invit să mă iei.
- Da, murmură ea, ameţită.
- îţi aparţin. Suntem soţ şi soţie.

Trace o luă în braţe, frecându-şi nasul de creştetul capului ei.

- Mă doreşti, Jade. La fel de mult cum te doresc şi eu pe tine.
- Da. Te doresc. Te doresc la nebunie...

Jade se simţi purtată prin timp şi spaţiu. Trace întruchipa păcatul şi salvarea. Şi ea voia să-l urmeze. Şi dacă făcând dragoste cu Trace însemna că era o fetiţă rea...

Atunci era o fetiţă rea.

îi apucă obrajii cu ambele mâini, trăgându-l înspre ea. Barba lui era aspră, dar sub degetele ei părea minunată, delicioasă. îşi lipi sânii de pieptul lui. Era puternic şi masculin. Mâinile lui o mângâiau pe spate, provocându-i

fiori.
Jade îşi băgă mâinile pe sub cămaşa lui, simţindu-i pielea fierbinte încălzindu-i trupul. Inima lui bătea aproape de a ei.
îi mângâie umerii şi spatele simţindu-i cicatricele arsurilor. încercă să nu se gândească la durerea prin care trecuse şi îşi lipi buzele de gâtul lui.
Pe Trace nu păreau să-l deranjeze căutările ei. îi răspunse cu un geamăt de plăcere.
- Doamne... este aşa de... minunat.
Trace îi scoase tricoul şi îl lăsă să cadă pe podea. Apoi îi desfăcu fermoarul blugilor şi îi trase în jos. Ea se ridică pe vârfuri, ajutându-l să i-i scoată. Pentru prima oară se simţea mândră de trupul ei.
- Lasă-mă să te văd, spuse el. Toată, spuse el, desfăcându-i sutienul. Doamne, ce frumoasă eşti, spuse el privind-o admirativ.

Se aplecă şi îi sărută sânii rând pe rând, făcând-o să se arcuiască de plăcere.
- Ce bine e! spuse el.
- Tu mă faci să mă simt bine, şopti ea.
Trace îi frecă ritmic sfârcurile. în acel moment, Jade realiză că lucrurile se desfăşuraseră cu o viteză prea mare. Dar era prea târziu. Trace deja se dezbrăcase.
Trupul lui era cald, tare şi pregătit. O luă în braţe, lipindu-şi trupul de al ei, făcând-o să suspine înfometată.
- Pune-ţi picioarele în jurul meu, spuse el, apucând-o cu forţă de fese.
Mâinile lui o susţineau, mângâind-o ritmic, gura lui o săruta frenetic, nesătulă, inima îi

bătea nebuneşte, alături de a ei.
Degetele lui o atinseră uşor între picioare, mângâind-o, intrând şi ieşind, pregătind-o.
- Trace, şopti ea.
- Eşti gata?
- Da, da.
- Dă-mi trusa de bărbierit.
- Poftim?
- Dă-mi-o.

Jade se aplecă cu precauţie şi îi luă trusa de pe masă.
- De ce? întrebă ea.
- Trebuie să ne protejăm.
- Corect.

Bine că măcar unuia dintre ei îi rămăsese un strop de luciditate.

Trace îşi puse prezervativul cu dexteritate. Apoi o ridică uşor şi o ghidă intrând încet, cu precizie.
Privirile lor se întâlniră în mometul primei atingeri intime.
Apoi o ridică din nou, ajutând-o să-i intre în ritm. Trace scăpă din gât un geamăt de plăcere.
- Jade?
- Da, şopti ea, sprijinindu-se de umerii lui. Şi mie îmi place la fel de mult.

Trace îi sărută sânii, umerii, frenetic, în ritmul dansului lor erotic.
- Trace, nu te opri, spuse ea, înfigându-şi mâinile în părul lui.
- Nu, draga mea.

Jade închise ochii, muşcându-şi buzele, trăind momentul cu intensitate.

- Acum, Jade.
- Da, acum.

Spasmele eliberării explodară înăuntrul ei. îşi ţinură câteva secunde respiraţia, arcuindu-se în extaz.

Apoi Jade se prăbuşi la pieptul lui.

Rămaseră o vreme tăcuţi şi nemişcaţi, încercând să-şi calmeze ritmul respiraţiei.

Dorinţa primară fusese satisfăcută.

Mai rămânea cea psihică. Cea mai periculoasă.

Capitolul 9

- Ţine frigăruia mai aproape, dragă, îi spuse Jade lui Lucas, care stătea în faţa şemineului.

- Uite aşa, îi explică Trace luându-i ţepuşa de metal din mână şi aşezând-o la baza flăcărilor.

- Aşa? întrebă Lucas, imitându-l pe Trace.

- Nu chiar aşa de aproape. Şi trebuie s-o roteşti ca să nu se ardă.

Lucas se aşeză pe jos, cu picioarele încrucişate, între Trace şi Jade, sprijinindu-se cu o mână de genunchiul lui Trace.

- Parcă am fi în camping, spuse fericit Lucas.

- Nu, iubitule, râse Jade privindu-şi soţul.

Soţul? Era aşa ciudat să-l numească astfel pe Trace!

Trace o privi şi el, peste capul lui Lucas.

De la evenimentul de seara trecută, Jade simţise nevoia să-i împărtăşească şi lui Lucas faptul că Trace era soţul ei. Dar nu putea. Totul nu fusese decât un impuls de moment. O dorinţă fizică şi atât. Nimic mai mult.

- Dar este la fel de frumos ca în camping, nu-i aşa, Lucas? întrebă Trace.

- Da.

Scena familială o tulbura şi mai tare. Neliniştile ei creşteau. Lucas se arăta mai ataşat de Trace.

O îngrijora faptul că o dată custodia stabilită, Trace urma să-şi vadă de drum.

- Cum ţi se pare, Trace? întrebă Lucas privind frigăruia.

- Ia să vedem. Da. Este aurie şi bine făcută pe toate părţile. Cred că este suficient de crocantă. Dacă nu vrei s-o arzi, cred că e de ajuns.

- Nu, nu!

- Gata, Lucas. Este timpul să te culci, spuse Jade.

- încă una, mami, te rooog!

- Nu, nu.

- Trace mi-a promis că ne mai jucăm puţin, înainte de culcare.

- Nu, Lucas. La culcare!

- Bine, se bosumflă Lucas. Trace?

- Da, Lucas.

- îţi mulţumesc că m-ai invitat să dorm la tine acasă.

- Plăcerea este de partea mea, zâmbi Trace.
- Lucas, spuse Jade, spală-te pe mâini.

Lucas îl mai privi încă o dată rugător pe Trace, dar el părea impasibil.

- Hai, puştiule, la culcare. Ai auzit ce ţi-a spus mama ta.
- Bine, spuse Lucas şi o luă la fugă pe hol.
- Nu ştiu ce o să mă fac cu voi, spuse

Jade, scuturând din cap.
Câteva minute mai târziu, după ce îl culcă pe Lucas, Jade reveni în camera de zi şi îl găsi pe Trace stând întins pe canapea în faţa şemineului.
Arăta aşa de bine în lumina flăcărilor. Avea un aer romantic şi visător. Lui Jade îi venea să stea să-l admire ore în şir.
Trace observă că venise şi o privi tăcut. Muşchii lui puternici se încordară la vederea ei, dar nu schiţă nici un gest.
- Ai terminat repede, spuse el.
- Lucas este un băiat bine crescut când e vorba de culcare. O să adoarmă în câteva minute. I-a plăcut mult mica noastră excursie de astăzi.
- Doamne, săracul băiat! Ce l-am mai speriat în noaptea aceea, la mătuşa Ruth!
- Mai tare l-ai speriat în dimineaţa în care te-a trezit cu furtunul. în noaptea aceea a fost mai mult îngrijorat decât speriat.
- Este un băiat bun.

- Nu l-am văzut niciodată mai fericit, spuse ea aşezându-se între pernele de pe canapea, după ce Trace îi făcu loc. A! Ba da! Când a primit prima lui bicicletă de la Moş Crăciun.
- Este o plăcere să-l ai prin preajmă.
- îţi mulţumesc pentru faptul că ne-ai invitat aici, până pleci la Portland. Este un loc superb.
- Da. Este de vis. Ca în rai. Cel puţin aşa îmi imaginez eu raiul.
- Dar eu intru în visele tale?

- Da...
- Serios? Cum mă visezi?
- Nu ştiu dacă eşti tu, dar femeia pe care o visez seamănă mult cu tine. Are părul lung şi negru ca noaptea...
- Şi ce face această femeie?
- Mă duce în păduri şi...
- Şi?
- Mă dezbracă şi face dragoste cu mine.
- Nu te cred.
- îţi jur că aşa este. Visez asta aproape în fiecare noapte, spuse el luând-o în braţe. Crede-mă.

Trace se aplecă uşor aspura ei şi o sărută.

- Trace, murmură ea. Ce faci?
- Nu ştiu, spuse el, coborându-şi capul pe gâtul ei.
- Este o nebunie.
- Ştiu. Ce crezi? Fiul tău se va trezi?

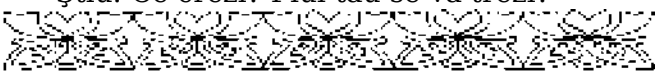

- Depinde de cât zgomot faci.

Trace îngheţă.

- Ti-am spus că nu se trezeşte aşa de uşor, zâmbi ea. Şi oricum îl auzim, dacă o să coboare.
- Sper.

Jade îi privi ochii schimbaţi în momentul în care îi scoase tricoul şi îi dezvelii sânii.

- Vreau să te gust, spuse el, aşezându-se deasupra ei.
- Da, murmură ea, simţindu-i buzele pe sfârcuri. Trace o sărută şi ea se topi.

în acel moment îi dărui mai mult decât trupul.

îi dărui sufletul.
Şi toată încrederea.
Era mai rău decât orice drog.
Trace o privi pe Jade în timp ce-şi scoase cămaşa. Unghiul provocator pe care-l făceau picioarele ei, care-i cuprindeau şoldurile, era neîndurător. îşi ţinea ochii închişi, aşteptându-l.
- Eşti fermecătoare, spuse el, apropiindu-şi pieptul de al ei.
Inimă lângă inimă.
Suflet lângă suflet.
Cu degete tremurânde, Jade îi desfăcu fermoarul. Mângâierile lui deveniră mai îndrăzneţe.

Jade se aplecă şi scoase din buzunarul halatului de care se dezbrăcase mai devreme un pacheţel.
- Ai venit pregătită? întrebă el, zâmbind.
- Da.
- Bravo!
Cu mişcări domoale, îi puse prezervativul şi îl ghidă spre centrul dorinţei ei.
Dorinţa nestăvilită sclipi în ochii ei, în momentul în care se uniră total.
- Eşti incredibilă, spuse el respirând greu.
O sărută cu sălbăticie, intrând şi ieşind într-un ritm nebun.
Jade îl luă în braţe şi îi şopti numele fierbinte, în ureche.
Trace nu se simţise niciodată mai bine. Nu crezuse că aşa ceva era posibil.
- Trace, îmi tai respiraţia... Câteva secunde mai târziu se prăbuşiră împreună

între pernele canapelei.
- Jade... şopti el, te vreau, vreau să fii a mea. Te iu...
Trace se opri, uimit de reacţia lui neaşteptată, venită din inimă.
Jade se ridică şi se îmbrăcă în tăcere.
Trace o admiră câteva secunde. Era aşa de frumoasă! Şi atât de curajoasă! Lupta pentru idealurile ei. Realizase acel lucru din momentul în care o întâlnise pentru prima oară.

Era convins că şi ea dorea să facă dragoste cu el în acea seară. Altfel de ce venise pregătită cu prezervativul?
La fel ca şi el, probabil că nu se simţea pregătită pentru o relaţie pe termen lung. Şi nu ştia de ce, dar acel lucru îl îndurera.
Ajunseseră la o înţelegere. Căsătoria lor era de faţadă, pentru Lucas. Faptul că făcuseră dragoste nu fusese programat. Venise de la sine.
Dar o căsătorie adevărată trebuia să însemne mult mai mult. Tatăl lui avusese dreptate când îi spusese, după ce îl informase despre căsătoria lor, să nu se lege de Jade. Putea să-l rănească precum Val. El avea nevoie de cineva care să-l înţeleagă. Să supravieţuiască cu ideea muncii lui de pompier, la fel ca şi cu toate celelalte probleme.
Voia să se angajeze la Portland. Dacă se acomoda, putea să rămână la ei definitiv. Portland era aproape de Faith.
Trebuia să-i comunice lui Jade cât mai rapid intenţiile lui. Până nu era prea târziu. Sau

deja era prea târziu?
O privi stând gânditoare în lumina flăcărilor şemineului.
- îmi place să privesc focul, spuse ea, simţindu-i privirile.
- Credeam că ai adormit, glumi el.
- Nu. Dar nici nu mai am mult.
Se întinse pe spate, alături de el. Halatul i se desfăcu, lăsându-i la vedere sânii.
- Cred că şi ţie îţi place focul la fel de mult cum îmi place şi mie. De asta te-ai făcut pompier, nu?

îi venea să râdă. Probabil că Jade nici nu realizase absurditatea afirmaţiei sale.
- Da. Sunt fascinat de foc, dar în acelaşi timp îmi este o frică teribilă de el.
Fusese un nemernic, atunci când îl invitase pe Lucas să stea cu ei la cabană. Ştia încă de atunci că ei, ca familie, nu aveau nici un viitor. De ce făcuse acel gest? De ce făcuse dragoste cu ea?
- Cum este să fii pompier?
Trace nu răspunse.
- Aş vrea să ştiu, insistă ea.
Trace trebuia să uite trecutul, la fel cum trebuia s-o uite şi pe ea.
- îmi amintesc de un incendiu într-o după- amiază de vară. Se petrecea acum un an. Parcă ar fi fost ieri.
Jade se aşeză mai comod, pregătită să-l asculte.
- Vremea era neobişnuit de caldă. Aşa cum a fost zilele astea. Nu voi uita niciodată. Bătea un vânt uşor şi cald. La început am

văzut mult fum, apoi limbile focului au izbucnit spre cer. Fumul gros şi negru acoperise soarele. Doar flăcările mai luminau împrejur.

- Te mai sperie şi acum?

- Da. Maşinile poliţiei şi pompierilor împânziseră locul şi peste tot răsunau sirenele. M-am apropiat de foc şi am început să-i simt dogoarea înăbuşitoare. Elicopterele survolau construcţia. Se auzeau ţipetele oamenilor şi pocniturile lemnelor arse. Părea că...

- Că ce?

- Că totul se va prăbuşi peste mine.

- Doamne!

Trace trecu peste detaliile agonizante. Nu erau aşa de importante.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat.

- Ce ai? întrebă ea. Nu trebuie să-mi povesteşti dacă te afectează.

Vocea ei era liniştitoare. Ochii ei erau mai verzi, mai sinceri şi mai blânzi ca de obicei. Nu voia s-o piardă. Dar trebuia ca ea să ştie tot adevărul.

Se înfurie pe el însuşi. Tinea la ea şi la Lucas mai mult decât la sine. Şi brusc, realiză ceea ce încercase să nege.

Se îndrăgostea.

Sentimentele lui erau puternice şi creşteau constant, de la o zi la alta, de la un minut la altul. Nu putea ignora asta.

Dar o putea opri.

Chiar din cel moment.

- La naiba, Jade! Nu este vorba numai de foc.
- Atunci?
- Nu ştiu dacă pot face asta.
- Ce? Despre ce vorbeşti?
- Ce vrei de la mine?
- Nu ştiu...
- Mai devreme stăteam împreună cu Lucas în faţa focului şi făceam frigărui, am început să discutăm şi

apoi, foarte natural, am făcut dragoste. Cu Lucas care doarme în camera de alături.

- Dar nu s-a trezit.
- Nu mă refer la asta.
- Atunci?
- De fiecare dată când rămânem singuri, sfârşim prin a face dragoste. Trebuie să purtăm o discuţie.
- Despre?
- Despre asta! Despre noi!
- Ce vrei să spui?
- Ceea ce s-a întâmplat astăzi între noi nu trebuie să se mai repete. S-ar putea să fiu nevoit să plec. După ce câştigi custodia, nu vei mai avea nevoie de mine.
- Trace, te rog. Nu vreau să vorbim despre asta.
- Ba trebuie. Vreau să mă angajez la Portland.

Jade îşi trase peste piept marginile halatului,
acoperindu-şi goliciunea. Se simţea trădată.

- Lucrurile ne-au cam scăpat de sub control. Pentru binele lui Lucas şi al nostru,

trebuie să încetăm.

- Dar atunci de ce am început?

- Nu ştiu.

- Eu ştiu! izbucni ea. A început ca o distracţie. Sex şi atât.

- Poate, spuse el. A fost o reacţie animalică.

Nu voia s-o rănească, dar trebuia să termine o dată pentru totdeauna.

- Bine. O să uit ceea ce s-a întâmplat între noi. O s-o consider ca pe o mică nebunie de moment.

- Da. O mică nebunie.

Jade se întoarse cu spatele şi dispăru pe holul întunecat.

Trace o privi îndepărtându-se, simţindu-şi sufletul pustiit.

Trace îşi încordă muşchii.

Deschise ochii. încercă să se obişnuiască cu întunericul. Ceva îl alarmase. Inima îi bătea nebuneşte. Transpirase abundent.

Nu era vorba de un alt coşmar. Senzaţia era prea vie. Simţea în nări mirosul fumului. Era imposibil.

Sări în picioare şi aprinse lumina.

Firişoare subţiri de fum pătrundeau în cameră pe sub uşa închisă. Abia mai putea respira. Se înecă şi începu să tuşească.

Frica îl paralizã. Parcă aterizase într-o groapă cu beton proaspăt. în urechi îi striga o voce: “fugi!”.

Trebuia să acţioneze rapid. Nu ştia de unde venea focul. Oricum, părea localizat pe lângă bucătărie.

Jade!
Lucas!
“Fugi! Salvează-te!”
Trebuia să uite trecutul şi greşelile pe care le făcuse.
- Jade! strigă el, îndreptându-se spre dormitorul ei.

Atinse uşor clanţa, să vadă dacă frigea şi deschise uşa cu o izbitură puternică.
Jade dormea liniştită. Nu îl auzise.
- Jade! Trezeşte-te, o scutură el, agitat.
- Trace, mormăi ea somnoroasă. Ce e?
- Afară, afară!

Jade se înecă cu fum şi începu să tuşească.
- Arde? întrebă ea speriată.
- Da.
- Lucas!
- Mă duc după el. Tu ieşi afară. Acum!

Fumul gros începu să umple camera şi de undeva dinspre bucătărie se auzi pârâitul lemnelor arse.
- Sună la pompieri, îi ordonă Trace.
- Salvează-mi fiul!

Jade şi Lucas se aşezară pe iarba din faţa casei, aştep- tându-l pe Trace să vorbească cu şeful pompierilor.
Aripa de est a cabanei fumega încă, în lumina palidă a dimineţii, fumul urcând spre cer ca nişte panglici negre şi sinistre. Trace împreună cu şeful pompierilor stinseseră flăcările. Se luptaseră cu focul o noapte întreagă.
Nimic din bucătărie nu mai fusese salvat.
- Cum vă simţiţi? întrebă Trace, apropiindu-

se de ei.
- Mă ustură ochii, spuse Lucas.

- Şi tu? întrebă Trace, privind-o pe Jade.
- Nu-ţi face griji. N-am păţit nimic.

Nu păţise nimic fizic, dar sufletul îi era devastat. Şi Trace ştia asta. Şi se simţea vinovat.

- Vreau să vă duceţi cu ambulanţa la spital, spuse Trace. Ca să fim siguri că nu aveţi nimic.
- Cum vrei tu.
- Aşa vreau, spuse el rece. Trebuie să apară şi procurorii. Focul acesta n-a izbucnit din senin.
- Procurorii?
- Da. Este vorba de o crimă.

Trace îşi puse mâinile în cap şi izbucni:

- Doamne! Cum o să-i spun lui Stan? Stau aici de o săptămână şi...
- N-ai nici o vină, încercă ea să-l consoleze.

Trace o privi cu ochii plini de vinovăţie.

- Ai spus că trebuie să vină procurorii. Este vorba de o crimă. Cineva a făcut asta. Tu n-ai...
- Nu contează! strigă el.
- Bine. Noi plecăm la spital.
- Aşa. Eu îi aştept pe procurori, după care voi pleca la Portland.
- Ştiu.

Trace se întoarse cu spatele, fără să mai adauge vreun cuvânt, şi dispăru în cabana fumegând'.

Capitolul 10

Jade termină de livrat comenzile de dimineaţă. Era frântă de oboseală.

Opri motorul maşinii şi ieşi, îndreptându-şi spatele. Trecuseră trei zile de la incendiu şi de atunci nu mai auzise nimic de Trace.

Era ziua cea mare a întâlnirii cu mediatorul. Trace îi promisese cu ceva timp în urmă că se va întoarce. Avea de gând să se ţină de cuvânt?

Fără să vrea, îşi reamintea ziua dinaintea incendiului. Ar fi vrut să-i spună ce simţea pentru el. Nu putea să-i ceară s-o iubească şi el. Deja îi ceruse prea mult. Mândria ei nu mai suporta alte respingeri.

îşi aminti expresia feţei lui în clipa în care se despărţiseră. Ochii lui fuseseră reci şi indiferenţi. între ei se ridicase un zid. Erau ca doi străini.

- N-o să-ţi vină să crezi, o întâmpină mătuşa Ruth.

Jade puse tăvile pe un raft şi se aşeză la masa la care mătuşa ei frământa un aluat.

- Am primit un telefon de la şerif, spuse mătuşa ei, ştergându-se pe mâini cu un prosop şi punându-i în faţă o bucată de hârtie.
- Ce este asta?
- Procurorii au investigat cazul incendiului de la Stan Dryer.
- Şi? Au aflat ceva?
- N-au aflat de unde a pornit focul, dar există martori care povestesc cum că au văzut pe cineva cumpărând cu câteva zile înaintea incendiului canistre întregi cu kerosen.

- Trace mi-a spus că este vorba de o incendiere intenţionată. Cine putea să-mi vrea mie sau lui Trace răul?
- Şeriful a arestat suspectul.
- Doamne! Ce bine! Cine este?
- Cineva cunoscut.
- Nu! Mi se face rău!
- Da. Rick!
- De ce?
- Dumnezeu ştie, spuse mătuşa luând-o de mână. Jade, tremuri toată.
- Ştiu. Sunt îngrozită.
- Nu trebuie. Acum eşti în siguranţă.
- Dar de ce voia să-i facă rău propriului său fiu? Nu are sens. Voia custodia lui Lucas. Voia banii lui.

- Poate că ştia că va pierde. Eu eram sigură că tu vei câştiga.
- Dar nu este sigur. Astăzi trebuie să ne întâlnim cu mediatorii.
- Rick nu mai are şanse să câştige. Este deja în spatele gratiilor.
- Dar de unde ştiu ei că Rick este incendiatorul?
- Au mai existat doi martori care l-au descris pe Rick ca fiind persoana care s-a învârtit în jurul cabanei de câteva zile.
- Dar am stat toată ziua în cabană. N-am auzit nimic. De fapt... am ieşit câteva ore prin pădure.
- Lasă, dragă. Problema ta s-a rezolvat. Asta contează.
- Nu ştiu. Ce se va întâmpla când va ieşi din închisoare?

- Nu va ieşi chiar aşa de repede.
- Nu se ştie.
- Ba da. Şi tu, împreună cu Lucas şi cu Trace, veţi rămâne la mine multă vreme. Mă bucur aşa de mult. Tu nu?
- Ba da.
- Ce ciudat, zâmbi mătuşa. Dumnezeu aranjează întotdeauna lucrurile cel mai bine.
- Da. Este perfect, spuse ea cu tristeţe în glas.

Trace opri maşina în parcarea din spatele tribunalului, între două maşini. Ştia că va duce dorul acelui orăşel şi oamenilor lui. îi părea rău chiar şi de Kit Moreland şi de Tamara Wilkes.

Urcă treptele tribunalului câte două. Ştia că cel mai mult îi va duce dorul lui Jade.

Tribunalul vechi era aglomerat. Holurile erau pline de lume.

- Trace, aici! se auzi el strigat.

Era Sue, care-i făcea cu mâna, alături de mătuşa Ruth şi de Lucas.

- Unde ai fost? întrebă Sue, îngrijorată. Ai promis că vei ajunge la timp.
- Am ajuns.
- Nu. Ai întârziat.
- Lasă-l, Sue, interveni mătuşa. Bine că a venit.
- Ce faci, amice? îl întrebă Trace pe Lucas, ciu- fulindu-l.

Lucas izbucni în râs.

- N-ai de gând să mă saluţi?
- Bună!
- Crede că o să pleci, îi şopti mătuşa.

- Dar...
- Că o să-l părăseşti, Trace. Că o să ne părăseşti pe toţi.
- Mătuşă...

Uşa biroului judecătorului se deschise. Jade ieşi împreună cu avocatul ei, Morris Peterson.

Privirile li se întâlniră. Jade scoase un mic suspin de surpriză, dar îşi reveni rapid şi se uită în altă parte.

Trace îi dăruise totul - protecţia lui, căminul, numele. Un singur lucru nu-i putea oferi: inima!

- îmi pare rău că n-am reuşit să ajung la timp, spuse el, potrivindu-şi pasul cu al ei.
- Nu-i nimic.
- Mă bucur să te văd, interveni Morris, dând mâna cu el. Cred că judecătorul şi mediatorul vor dori să-ţi vorbească.
- Bine. Vii cu mine? o întrebă el pe Jade.
- Nu este necesar. Judecătorul vrea să discutaţi nişte formalităţi. Situaţia este clarificată.

Privirea ei preocupată îi dovedea că situaţia era clarificată în toate privinţele.

Lacrimile îi umplură ochii lui Jade.

- Mami, nu plânge, spuse Lucas aşezându-se pe canapea, lângă ea.
- Nu-i nimic, băiatul mamei, suspină ea, strângându-l în braţe.

Ultima întâlnire cu Rick umpluse paharul. Fusese brutal şi înfipt, strigându-i ameninţări de după gratiile dubei şerifului.

Dar Jade nu se lăsase impresionată. Nu mai era o copiliţă.

Mai târziu, când se întâlnise pe neaşteptate cu Trace, el îi spusese că vrea să vorbească ceva cu ea. Şi ea ştia ce.

Câtigase custodia lui Lucas şi asta era cel mai important. Trace fusese numit administratorul moştenirii lui Lucas. Jade încă nu ştia dacă el acceptase numirea.

- E timpul să te duci la culcare, tinere, surâse Jade.
- Da. Mătuşa Ruth mi-a promis că-mi mai dă o prăjitură dacă mă spăl bine pe dinţi.
- Bine, spuse Jade, lovindu-l uşor peste funduleţ. Cred că o găseşti în bucătărie. O să vin puţin mai târziu să te învelesc.
- O.K.!

Uşa de la intrare se deschise din cauza curentului. Jade se ridică s-o închidă, dar...

- Ai de gând să-mi trânteşti uşa în nas? întrebă Trace din verandă.
- Nu te-am auzit, spuse ea, încercând să nu pară prea surprinsă de apariţia lui neaşteptată.
- Pot să intru?
- Sigur. Iartă-mă. Sunt cam ameţită. S-au întâmplat atâtea!

Trace intră şi se aşeză pe canapea, întinzându-şi picioarele lungi, musculoase. Jade nu voia să-l privească sau să-şi amintească ce bine se simţise în braţele lui. Privirea lui se opri pe o fotografie înrămată a lui Lucas, de pe măsuţa de cafea.

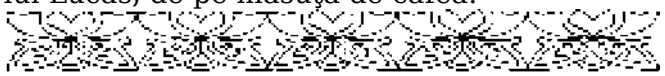

- Este un copil frumos, Jade.

- Seamănă mult cu tatăl lui.
- Dar este frumos în interior, ca mama lui. O să-mi fie dor de el.
- Şi lui o să-i fie dor de tine.

Şi mie.

îl iubea. îl iubea cu adevărat! înghiţi greu nodul din gât.Trace nu trebuia s-o vadă afectată de despărţire.

- Unde este Lucas?
- Mătuşa Ruth îl bagă în pat.
- Aş vrea să-mi iau la revedere.
- Ai acceptat slujba de la Portland?
- Trebuia. Sunt născut să fiu pompier. Tatăl meu ştia asta de mult. Eu abia acum mi-am dat seama.
- Mă bucur pentru tine. Ai acceptat slujba... pentru tatăl tău?
- La început, da. Nu credeam că mai pot trece prin aşa ceva, pâna la incidentul de la cabană. Atunci mi-am dat seama cât de mult iubesc meseria asta.
- Avem nevoie de oameni ca tine.

Ar fi vrut să spună că ea şi Lucas aveau nevoie de eroi ca el.

- Voiam să vorbesc cu Lucas înainte să plec. Părea supărat pe mine, când ne-am văzut ultima dată.
- Prefer să nu mai vorbeşti cu el.
- De ce? întrebă el uimit.

Jade se întoarse cu spatele, încercuindu-se cu braţele, înfrigurată. Trace se apropie de ea pe nesimţite şi îi puse mâinile pe umeri. Atingea lui fu ca un şoc electric.

- De ce? şopti el.

- Ar fi mai uşor pentru el să dispari pur şi simplu.
- Mai uşor pentru el sau pentru tine?
- Uite! Ştiu că am făcut o mare greşeală cerându-ţi să te căsătoreşti cu mine. Nu ştiam că-l va afecta pe Lucas.
- Ştiu.
- Dar n-am avut de ales. Nu puteam risca. Dar nici acum nu pot risca. Nu ştiu cum va reacţiona Lucas la pierderea unei persoane dragi. Vom anula căsătoria.
- Vrei?
- Sigur. Aşa am stabilit. Nu mai sunt copil. O să trec uşor peste asta.
- Poţi?
- Trebuie. Dar fiul meu nu va trece. A fost foarte apropiat de tine. Vreau să-l protejez.
- Nu sunt de acord cu tine, dar îţi respect dorinţa. Şi vreau să ştii că nici eu n-am altă alternativă. Trebuie să-mi văd de viaţa mea. O să fiu alături de tine când se va hotărî cine va câştiga funcţia de administrator al moştenirii lui Lucas.
- Ştiu. Şi îţi apreciez eforturile. Eu trebuie să înfrunt singură consecinţele.

- îmi pare rău, Jade. Toţi ne confruntăm cu probleme. Sper doar că Lucas nu mă va urî. Este un copil bun, spuse el, ridicându-se de pe fotoliu. Mai am de luat nişte bagaje din bucătărie. Trebuie să-mi iau la revedere şi de la mătuşa Ruth.
- Bine, spuse ea, ridicându-se curajoasă. Trace o privi pentru ultima dată, dornic s-o mai sărute, înainte de plecare.

- Mă bucur că te-am întâlnit, spuse el ezitant, făcând doi paşi spre ea.
- Şi eu. îţi mulţumesc că mi-ai salvat copilul, spuse ea, dându-se doi paşi înapoi.
- Ai grijă de tine, Jade O'Donnell, spuse el ieşind vijelios pe uşă.
- Şi tu, Trace Banyon, şopti Jade în urma lui. Jade suferi, se luptă cu ea însăşi şi câştigă. Nu regreta nimic din ceea ce făcuse în ultimii douăzeci şi opt de ani.

Cu excepţia unui lucru.

De trei săptămâni, zi de zi se gândea la Trace. Părea că trecuseră trei ani de la despărţirea lor.

- Poftim o ceaşcă cu cafea, spuse Sue.
- M-am grăbit să termin mai repede livrările de astăzi, ca să ajung la tine, spuse Jade, aşezându-se la masă. Nu-mi vine să cred că a venit.

- Nici mie. Am fost nevoită să fiu foarte convingătoare. îmi eşti datoare.
- Fac cinste cu o masă la restaurant.
- Să ştii că nu uit! ameninţă Sue, zâmbind. Stai aici. Eu mă duc să-i duc brioşele şi cafeaua decofeinizată. Este foarte pretenţios.
- Toţi din familia asta sunteţi.
- Bună dimineaţa, spuse o voce din spatele lui Jade.
- Hei, bună dimineaţa, spuse Jade, ridicându-se şi privindu-l în ochii lui mari, albaştri.

Bărbatul părea de vreo şaizeci de ani. Dar era frumos, înalt şi bine făcut.

- Tu trebuie să fii noră-mea.
- Unchiule Ty, ea este Jade, făcu Sue prezentările.
- Trebuie să vă mulţumesc pentru faptul că aţi venit să mă vedeţi.
- Eram foarte curios, spuse Ty, aşezându-se pe un scaun.
- Apreciez efortul, spuse ea, emoţionată.
- Am călătorit sute de kilometri ca să vin să te văd. A meritat efortul.
- Mulţumesc.
- Nu înţeleg căsătoria dintre tine şi fiul meu, spuse el, direct.
- Unchiule, Jade vrea să te întrebe ceva despre Trace. Ştia că oricum vei veni să-l vezi, la Portland, aşa că a profitat de ocazie.

- Sue, Jade nu are nevoie de un avocat. Las-o să vorbească în numele ei.
- Bine, spuse Sue. Eu mă duc să văd ce-mi fac invitaţii. Puteţi să vorbiţi cât vreţi.
- Eşti gravidă? o întrebă direct Ty.

Din câte îi povestise Sue, tatăl lui Trace nu era un bărbat rău, dar era direct şi uneori cam brutal. O intimida.

- Nu.
- Eu aşa credeam. Altfel de ce să vă fi căsătorit aşa de repede?
- Nu este vorba de asta.
- Atunci?
- înainte de a vă răspunde la întrebarea asta, vreau să vă întreb eu ceva.
- Spune.
- L-aţi văzut pe Trace?
- Da

- în Portland?
- Da.
- Atunci ştiţi de ce ne-am căsătorit. Probabil că v-a povestit.
- Da, dar vreau să aud varianta ta.
- Aveam nevoie de un bărbat pentru a câştiga custodia fiului meu, spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre chiuvetă. Avea gura uscată. îşi umplu un pahar mare cu apă şi luă două înghiţituri zdravene.

- Am auzit că ai câştigat custodia.
- Da.
- Trace este administratorul moştenirii lui Lucas. Are o mare responsabilitate.
- Da. Apreciez efortul lui.
- Şi ce vrei să afli?
- Vreau să obţin o anulare, dar înainte de asta, trebuie să aflu de ce a plecat Trace.
- Cred că trebuie să lămurim un lucru, tânără doamnă. Am făcut o şcoală cu tradiţie. Sunt un bărbat de modă veche. Consider că angajamentele trebuie respectate. Fiul meu a fost bine crescut. Ştiu că este generos, dar cred că această decizie este cea mai nebunească din viaţa lui.
- Ştiu. Aşa ziceam şi eu, până m-am îndrăgostit de el. De asta trebuie să ştiu de ce a plecat.
- Căsnicia nu este o afacere. Eu am iubit-o pe mama lui Trace până în ziua în care a murit. De ce a plecat Trace? Poate că n-a suportat ideea de a te vedea părăsindu-l.
- Dar soţia dumneavoastră nu v-a părăsit cu adevărat. A murit.

- Ideea este aceeaşi. Eu cred că te iubeşte.
- V-a spus el asta???
- Nu în cuvinte.
- Atunci de unde ştiţi?
- Nu l-am văzut niciodată aşa de afectat.

Jade rămase fără cuvinte.

- Ii cunoşteam pe mama si copilul care au murit în accident.
- Ce femeie? Ce copil? Ştiam că a avut un accident, dar... Nu mi-a povestit nimic.
- Nu mă surprinde. Femeia era o artistă cunoscută în oraşul nostru. Succesul ei începuse să apună. îşi creştea singură copilul. Ştirea morţii ei a ţinut prima pagină a ziarelor multă vreme. L-a afectat mult pe Trace. Cunosc sentimentul. Toţi avem parte de asta. Trace avea dreptate. Asemănarea este uimitoare.
- Ce asemănare?
- Ai avut vreodată impresia de *déjà-vu?*
- Uneori.
- Şi eu. Acum, când te privesc.
- Nu înţeleg.
- Femeia şi copilul care au murit în incendiu arătau exact ca tine şi ca Lucas.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

- Şi, continuă Ty, fiul meu crede că el a fost cel care i-a ucis.

Capitolul 11

Jade se privi în oglinda din baie. Nu avea nevoie de nici un bărbat în viaţa ei. Nu ştia de ce acceptase să vină la petrecerea surpriză a

lui Sue, ştiind că urmau să apară o mulţime de burlaci dornici s-o cunoască.
Era prea târziu ca să se mai eschiveze.
Petrecuse deja o oră în faţa oglinzii pregătindu-se. Faptul că arăta bine o făcea să se simtă altfel.
Se mai privi o dată în oglindă, îşi luă paharul de şampanie pe jumătate plin şi coborî în camera de zi, unde se aflau invitaţii.
Trecuse o lună de când nu-l mai văzuse pe Trace. Şi două săptămâni de la dicuţia bizară purtată cu Ty.
Indiferent de ce aflase, trebuia să-l uite pe Trace.
- Rochia asta îţi stă superb, dragă, o întâmpină mătuşa Ruth.

Jade îşi netezi cu palmele rochia neagră pe şoldurile înguste.
- Ai băut cam mult, spuse mătuşa. Tu nu obişnuieşti să bei.
- încep din seara asta.
- De unde ţi-ai luat pantofii ăştia de cocotă? o întrebă mătuşa, privind-o nemulţumită.
- Te referi la sandalele astea superbe? Dintr-un butic din Tahoe, spuse ea, clătinându-se.
Poate că băuse cam mult. Dar se simţea bine. Amorţită.
- Şi rochia?
- Tot de acolo. Am găsit ceva potrivit pentru starea mea de spirit.

- Prietenul lui Sue... Cum îl cheamă?
- Anthony de Landa.
- Aşa. Vorbea despre tine. Nu mă prezinţi?
- S-a ţinut de mine toată seara. Mă enervează.
- Bine, dar cu ce se ocupă? Pare bogat. Poartă un costum de o mie de dolari.

Jade îl privi pe Anthony remarcând pentru prima oară costumul lui italienesc şi pantofii de lac.

- Este operator pe calculatoare la Sacramento.
- Aha.
- Sue spune că este o meserie de viitor.
- Şi face parte din planurile tale?

- Mătuşă! Abia ne-am cunoscut. N-am nevoie de bărbaţi acum. Nici măcar n-am obţinut anularea.
- De ce?
- N-am apucat să mă văd cu Morris.
- Corect.
- Serios.
- îţi este dor de Trace, nu-i aşa?

Jade încercă să-şi ascundă durerea. îi venea să se ascundă într-o văgăună şi să nu mai iasă de acolo.

- Nu pot să te mint. Da. îmi este dor de el.
- Te cred.
- Voiai să-l cunoşti pe prietenul lui Sue? Uite-l că vine. Te rog să te porţi frumos cu el.
- Eu? întotdeauna mă port frumos.
- Atunci de ce îmi este teamă?

Anthony se apropie de ele cu un pahar de vin în mână. O luă pe Jade după umeri şi o strânse uşor.

- Cine este doamna asta încântătoare? zâmbi el.

- Anthony, ea este mătuşa mea, Ruth O'Donnell.

Mătuşa îi zâmbi fals. Doamne! Nu ştia să se prefacă.

- Este cea mai proastă... Au! Jade, ce faci? Nu mă mai ciupi.

- Ce spuneaţi? întrebă Anthony.

- Spuneam că asta este cea mai proastă replică pe care am auzit-o în cincizeci de ani.

Anthony se întoarse spre Jade şi îi surâse.

- Am auzit că mătuşa ta era în tinereţe o arţăgoasă şi jumătate.

- Anthony, te strigă Sue...

- Ia-ţi mâna de pe nevastă-mea dacă vrei să nu rămâi fără ea, spuse Trace din spatele lor.

Jade îngheţă.

Se întoarse încet, privindu-l cu ochi măriţi de uimire. Băuse prea mult şi avea halucinaţii? Era îmbrăcat într-un tricou negru, blugi şi cizme de cow-boy. Nu. Nu avea halucinaţii. Era chiar el, în carne şi oase.

Lui Trace îl venea să-l strângă de gât pe tipul care îşi ţinea mâna pe Jade cu atâta familiaritate. Jade îi aparţinea doar lui şi asta trebuia s-o afle şi ea.

Trecuse o lună de când n-o mai văzuse. Parcă

trecuse o veşnicie.
Dorise să scape de coşmar, de sentimentul de vinovăţie, dar plecarea la Portland nu era o rezolvare.
- Sunteţi căsătoriţi? întrebă Anthony. Nu înţeleg.
- Sunt soţul ei, spuse Trace luând-o pe Jade de mână. Acum pricepi?
Invitaţii începură să se întoarcă spre ei.

- Hei, n-am ştiut! Jur. Iartă-mă.
- Las-o baltă, spuse Trace, privind-o pe Jade cu drag. Anthony se pierdu în mulţime, scuzându-se.
- Mă bucur să te văd, mătuşă, spuse el, sărutând-o pe obraz.
- Şi eu.
- Unde e Lucas?
- Doarme în camera lui Sue.
- O să trec pe la el mai târziu.
- Eu mă duc să aduc tortul, spuse mătuşa.
- Ce cauţi aici? întrebă Jade.
- Am venit după tine.
- După mine?
- Da. După cine altcineva? Nu eşti tu nevasta mea?
- Acum ştie toată lumea, zâmbi Jade.
- Foarte bine. Trebuie să afle toţi fanfaronii.
- Anthony nu este un fanfaron.
- Nu-mi pasă. Vreau să-ţi arăt ceva.
- Ce?
- Vino, spuse el, conducând-o spre ieşire.

- Mă răpeşti?
- Aşa se pare.

Trace conduse pe drumul spre cabana lui Stan. Coborâră din maşină şi porniră pe potecă, prin pădure. Vântul uşor le răcorea obrajii încinşi de emoţie.

- Nu-mi vine să cred! exclamă ea, privind în lumina lunii cabana lui Stan refăcută complet. Este minunată. Este perfectă! Cum ai reuşit?
- Am muncit din greu, mi-am cheltuit toate economiile, spuse Trace privind-o fericit.
- Economiile?
- Da.
- Credeam că eşti falit.
- Eram, într-un fel. Păstram banii aceia pentru urgenţe. Şi asta era o urgenţă.
- Credeam că doar ai închiriat cabana.
- Am cumpărat-o.

Intrară în casă, aprinseră şemineul şi se aşezară comod pe canapea.

- Sunt surprinsă. Şi cum a rămas cu slujba de la Portland?
- Am renunţat.
- De ce?
- De ce? Cum de ce?

Trace se apropie de ea şi îi puse mâinile pe umeri, inspirându-i aroma familiară.

- Mi-am dat seama că fugeam de mine însumi. Trebuia să încep să las trecutul la o parte.
- Ştiu. Toţi ar trebui să facem asta.

- Credeam că Portlandul este răspunsul la problemele mele.
- Şi?

- îmi scăpa ceva din vedere.
- Ce anume?
- Tu.

Jade tăcu.

- Nu ştiam de ce, dar când mi-ai spus că Lucas nu trebuie să afle despre căsătoria asta, m-am simţit trădat.
- De ce?
- Nu ştiam. Dar acum mi-am dat seama. Nu-mi doream să ne căsătorim doar de formă. Decizia ta m-a durut.
- Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? Voiai să scapi de sentimentul de vinovăţie pe care-l aveai faţă de femeia şi copilul morţi în accident?
- Trebuia să-ţi povestesc despre accident. N-am fost complet sincer cu tine. îmi pare rău. Jade, m-am îndrăgostit de tine în ciuda coincidenţei, nu din cauza ei. Am fost nevoit să plec departe de tine ca să-mi lămuresc sentimentele.
- Dacă o să mă părăseşti din nou? Am mai trecut prin asta. Nu cred că o să mai suport o despărţire.
- Ştiu, Jade. Te înţeleg perfect. Amândoi trebuie să învăţăm să avem încredere. M-am întors la tine. Nu este suficient?
- Ba da.
- Am nevoie de tine. Am nevoie de Lucas.

- Eşti sigur?

- Spune-mi, Jade, zise Trace, privind-o în ochi.
- Ce să-ţi spun? Că te-am căutat o viaţă? Că nu mi-am dat seama că pe tine te aşteptam, din cauza grijii mele pentru Lucas?
- Dar de tine de ce n-ai grijă?
- Acum am.
- Ei?
- Da, Trace. Am nevoie de tine.

Trace se aplecă şi o sărută înfometat.

- Jade, spuse el respirând agitat, te rog, spune-mi. Vreau să aud că mă iubeşti al fel de mult cum te iubesc eu pe tine.
- De unde ştii că te iubesc?
- După felul în care ai făcut dragoste cu mine.
- Da, Trace, spuse ea, sărutându-l nebuneşte. Te iubesc. Te iubesc mult de tot. Aşa cum n-am iubit niciodată.

Trace o dezbrăcă încet şi începu s-o mângâie senzual.

- Ia-mă în braţe, spuse ea, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui. Trace, priveşte-mă. Te vreau cu totul. Trup şi suflet.

Trace intră uşor, privind-o intens. Ochii lui spuneau mai mult decât o sută de cuvinte.

- Te vreau pentru totdeauna, şopti Jade.
- Şi eu, iubito.

Şi pentru prima oară făcură cu adevărat dragoste, fără metode de protecţie, fără păreri de rău, fără minciuni.

- Deja ne-am făcut un obicei, râse Trace la câteva minute după ce terminară. Facem dragoste în poziţii foarte incomode.
- Voiam să-ţi propun un pat, dar m-am gândit să nu stric momentul.
- Avem toată viaţa înainte ca s-o facem şi noi ca oamenii.
- Ce vrei să spui?
- Nu vreau să anulăm căsătoria. Te doresc pentru tot restul vieţii mele, alături de mine.
- Vrei asta?
- Da, femeie încăpăţânată. Ce crezi că tot încerc eu să-ţi spun?
- Nu ştiu.
- Te iubesc.
- Dar cum rămâne cu meseria de pompier?
- Meseria de pompier este o tradiţie în familia mea. Trebuie să fii onest, integru şi curajos, ca s-o faci bine.
- Şi acum?
- Cred în continuare în onestitate şi integritate.
- Eşti un bărbat onest şi integru, Trace. Am ştiut asta de la început.
- Nu voi uita niciodată accidentul. Dar trebuie să învăţăm din greşeli.
- Sunt de acord. Poţi fi pompier şi în Tahoe, nu-i aşa? Nu este departe.
- Merită să încerc să-mi găsesc o slujbă în Tahoe.

- Da, Trace, merită, spuse ea, fericită la gândul de a rămâne în Faith împreună cu toată familia ei.

Familia ei! Ce frumos suna!

- Merită să ştiu că vă am şi pe tine şi pe Lucas lângă mine, spuse Trace.
- Pentru totdeauna.
- Vreau să fiu sigur că mă iubeşti, Jade O'Donnell. Vreau să mă asigur că îţi vei petrece restul vieţii alături de un bărbat plin de răni şi uneori cam prost.
- Nu eşti prost. Doar încăpăţânat.
- Unde am mai auzit eu asta?
- Nu ştiu, zâmbi Jade.

Trace o sărută.

- O să te iubesc toată viaţa.
- Şi eu la fel.
- Pentru totdeauna?
- Pentru totdeauna.

Sfârşit